

1969 SEPTEMBER ŠTEVILKA 9 LETO XVIII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

D II 1969

NOVE KNJIGE NA SLOVENSKEM TRGU

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 186
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

SLOVENIJA VČERAJ, DANES IN JUTRI (Druga knjiga).

Prvo knjigo pod tem naslovom smo naznali lansko leto. Napisal jo je dr. Ciril Žebot, profesor v Ameriki. Tiskala Mohorjeva v Celovcu. V Jugoslaviji so jo prepovedali uvažati in brati, kljub temu je šlo v Slovenijo okoli 2,000 izvodov in kroži tam iz rok v roke.

Dr. Žebot je izdal sedaj drugo knjigo pod enakim naslovom, ki pa ni zoglj ponatis prve. Ta druga knjiga presega prvo po časovni aktualnosti, zlasti pa po razenosti vključene problematike. Zgodovinski okvir velikih slovenskih obletnic, v katerem avtor razpravlja o slovenski sedanjosti in prihodnosti, daje drugi knjigi poseben značaj življenjske konkretnosti. — Cena v Avstraliji je \$2.

PO BARAGOVI DEŽELI je naslov novi knjige, ki jo je napisal slovenski župnik v Toronto, Canada, Tone Zrnec, lazarist. Založila je knjigo Slovenska šola prav tam. V prvem delu daje knjiga navodila za potovanje po vseh krajih v Ameriki, kjer je Baraga deloval kot misijonar in kulturnik. Torej je ta del knjige VODIČ po Baragovi deželi. V drugem delu so članki o Baragu izpod peres raznih znanih poznavalcev Baragovega življenja in dela. Knjigo je bogato opremljena z risbami kipar France Gorše.

"PESMI" je naslov knjige s pesniško zbirko Milene Šavkalove iz Chicaga v ZDA. Knjiga je 68. izdanje Slovenske Kulturne Akcije v Argentini.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

PREKLETA KRI — povest, spisal Karl Maušer — \$ 1.

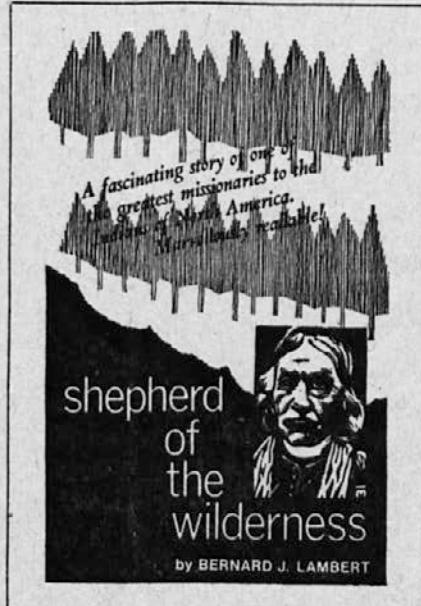
MALO SVETO PISMO — vezano \$ 1.50.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DESETI BRAT, povest, spisal Josip Jurčič — \$ 1.

KRALJICA DVEH SVETOV, pisal J. Kokalj, misijonar v Afriki — \$ 2.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

LETTO XVIII.

SEPTEMBER, 1969

ŠTEV 9

DOMA NAJ OTROCI GOVORIJO SLOVENSKO!

ZDAJ TO NI VEČ priporočilo le nekaterih "prenapetih" slovenskih narodnjakov v Avstraliji in drug v izseljenstvu. Mnogo se je o tem že govorilo in pisalo, mnogih slovenskih staršev ni prepričalo. Več posluha so imeli in ga še imajo za zahteve "uradnih" ljudi v novi deželi, kjer so se naselili. Učitelji, učiteljice marsikje pozivljajo starše: Govorite tudi doma deželni jezik — v Avstraliji seveda angleški — vaši otroci bodo zaostajali v šoli, če jih doma učite svoj jezik! In starši se ustrašijo, morda med njimi slovenski še najprej — materinščina odmira tudi v njihovih domovih.

V naših vrstah je bilo že tudi dovolj dokazovanja, da otroci, ki znajo tudi slovensko in radi v tem jeziku govorilo, prav enako ali še bolj napredujejo v avstralski šoli kot tisti, ki samo angleščino poznajo. Pri mnogih je vse dokazovanje zaman, strah ima velike oči in jih obvlada. Ne, otrok naj govoriti angleško, slovenščina — kaj mu bo pomagala! Končno je dobro, da slovensko razume, saj mu oče in mati morda še ne znata dajati ukazov po angleško — odgovarja naj pa tako, kot se v šoli uči! To je tudi najbolj v skladu z zahtevami in pričakovanji "uradne" Avstralije . . .

Če je res kdaj bilo tako, danes ni več. Ministri, poslanci, uradniki, tudi mnogi učitelji in profesorji danes učijo drugače. Kaj je bolj "uradnega" od strani Avstralije na naslov novih naseljencev, kot mesečnik THE GOOD NEIGHBOUR, ki izhaja v Canberri in ga izdaja ministrstvo za imigracijo? Poglejmo, kaj piše v letosnji julijski številki! In to takoj na prvi strani:

"Priseljenci, ki doma govore svoj rodni jezik, se naučijo angleškega prav tako hitro kot oni, ki so izgubili stike z materinščino!"

Izjava prihaja iz dognanja profesorja z imenom dr. Michael Clyne, ki poučuje nemščino na univerzi v Melbournu. Izjavni je dodana profesorjeva slika. S pomočjo več sodelavcev je preiskoval to zadevo med nemškimi naseljenci širom po Avstraliji in po resnem študiju prišel do svojega zaključka. Nemci, ki svojega jezika nočejo pozabiti, se angleščini hitro priučijo. Ker je v obeh jezikih precej sorodnih besed, pa radi mešajo oba jezika in sčasom nobenega ne govore prav čisto.

O Slovencih bi se v tej zvezi lahko dostavilo: med slovenski govor mešajo veliko angleških besed, ne pa obratno (če namreč angleščino res znajo).

List THE GOOD NEIGHBOUR zaključuje svoje poročilo z ugotovitvijo, ki ne velja samo za Nemce — prav enako za druge narodnosti, zakaj bi bili Slovenci izvezeti?

Takole beremo: "Marsikje v Avstraliji ljudi ni lahko prepričati, da je dvojezičnost zanje koristna. Toda nikakor ni slabo, če kdo zna govoriti dva jezika. Tako na primer lahko pomaga novim naseljencem, da se hitreje udomačijo".

Seveda je to samo en primer. Kdor se živo zaveda pomena svoje narodnosti, bo našel še tisoč "primerov". Ne, nikakor ni naše "prenapeto narodnjaštvo", če spet in spet ponavljamo: Govorite doma z otroki slovensko in otroci naj govorijo z vami slovensko!

NOVA TRSTENJAKOVA KNJIGA:

"HOJA ZA ČLOVEKOM"

Jožef Gregorič, Slovenija

Izdala jo je Mohorjeva družba v Celju med rednimi knjigami za leto 1968. Dr. Anton Trstenjak, profesor in zelo razgledan psiholog, nam je v Avstraliji že nekoliko znan po knjigah: *Človek v stiski*, *Med ljudmi*, *Če bi še enkrat živel in drugih*. Tudi iz izčrpkov teh knjig, ki so jih prinašale MISLI.

Sedanja, najnovnejša, Trstenjakova knjiga je za nas času primerna zato, ker zadnje čase toliko slišimo in beremo o prazgodovinskih človeških sledovih prav tu v Avstraliji. Seveda tudi drugod po svetu. Vzbujajo nam razna vprašanja, ki jim ne vemo lahkega odgovora.

Prav s takimi vprašanji in odgovori se bavi knjiga Hoja za človekom. Knjige same sicer nismo v zalogi, toda kratko poročilo o njej naj bi prebrali prav vsi bralci in bralke MISLI. Številke v oklepajih pomenijo strani v knjigi. — Ur.

KNJIGA JE PO AVTORJEVI IZJAVA poskus antropodiceje, ki naj bi bila podlaga "nove teodiceje" (Bogoslovni vestnik 1968, 90). Pisatelj suponira evolucijo človeškega telesa iz praprednika (128) in obravnava razvoj človeka ne samo po telesu, ampak tudi po duhu, saj je človek bitje iz telesa in duše. Človek je naloga sam sebi! Od pravavnine, ko se je začel zavedati samega sebe, v svoji pranaravi, človek sam sebe poveličuje, svoj lastni jaz idealizira in ga dviga nad vsakdanjo po-prečnost (slike v jamah): to ni nič drugega kot hoja človeka za samim seboj (82). Ta prapotreba, pranemir, se oglaša neprehenoma v človeku in je vzpodbuda njegovega napredka, rast njegove duhovne moči, s katero se visoko dviga nad ves živalski svet.

"Vseeno je, kakšen je človek nekoč bil ali kakšna je bila njegova preteklost v daljnih začetkih, ali se je razvil iz živalskih prednikov in kako, eno je za nas odločilno: danes je njegov razvoj na tako visoki stopnji, da je med njim in živaljo že nepremostljiva razlika" (109). "Zato je v resnici nerazumljiva nedoslednost, ko današnji človek poudarja svojo podobnost z živaljo, medtem ko je današnja civilizacija ena sama veličastna pesem človeškega duha in njegove zmage nad gmotom" (104 do 105). Človek je transcedenčno bitje, ki prestopa ozke meje vidnega sveta in se dviga v prihodnost.

Trstenjak lepo, logično opisuje postopni razvoj človeka, ki se na sto in sto načinov vedno razločujejo javlja pred nami. Svojo obravnavo je strnil v tri poglavja in v treh okvirnih podobah odkriva človekovo bistvo, razvoj človeštva kot vrste in kot posameznika skozi življenje.

I. Človek kot umsko bitje v zavesti. Odkritja iz najstarejših zgodovinskih dob (do milijon let pred nami) potrjujejo, da se je človek že v pravdavnini bistveno razlikoval od vsega živalskega sveta. Zapustil je znamenja, ki dokazujojo, da ni samo živel, ampak tudi že mislil in delal: uporaba ognja, orodja in orožja, pa tudi izdelava slik, gravur in skulptur, pisave in drugih simbolov.

V tem je človek edinstveno bitje na zemlji, ker takoj, ko se pojavi, **razodeva duha, razum in misli** ter tako prekorači, prestopi (transcendira) meje gole tvarnosti in telesnosti, medtem ko nobena žival ne presega sama sebe. Pisatelj našteje in razčleni dolgo vrsto dokazov, da je človek bistveno popolnejše bitje od živali in da je ta njegova popolnost ravno v duhovnem načinu spoznavanja. V človeku torej deluje dvoje počel: počelo telesnosti in počelo duhovnosti, ki pa sta bitno naravnani eno na drugo.

Človekov duh, ki vidi dlje kakor telesne oči, se razodeva ob rabi ognja, ki se ga vse živali bojijo, človek pa ga je pritegnil v svojo službo kot luč, toploto in energijo (nastanek in razvoj civilizacije, ki je živilstvo ne pozna). Človek je mogel s svojimi duhovnimi močmi premagovati naravo in osvajati svet (vrhunec v tej smeri je doslej atomska energija, televizija, vesoljske rakete, kibernetika). Z intuicijo (duhovnim zrenjem) odkriva človek stvari, ki so očem nedostopne, in prihaja do smislov, ki so nematerialni. Vse to dokazuje občudovanja vredno inteligenco, pogum in ustvarjalno domisljijo človeka, odkar se je pojavil v zgodovini.

Človek s svojim spoznavanjem presega gole čutne pojave in dojema bistvo stvari, spočenja splošne pojme, česar nobena žival ne zmore. V tem je nov prepad med živaljo in človekom, ki ima posebno umsko, od čutov neodvisno silo (52). Človek je edino bitje na svetu, ki spoznava resnico, a prav tako edino, ki more dvomiti ali zanikati, zato se tudi s tem dviga nad žival. Predvidevanje, radovednost, dolgočasje, napovedovanje so samo človeške lastnosti in zmožnosti. (Avtor je sam tak napovedoval, ko opisuje, da bodo naslednja tisočletja človeštva živela že tudi od konserviranega življenja samega, 72-73.). Prihodnost mora biti človekova zadnja razsežnost; tako kaže vse naše mišljenje in sklepanje, želje in hrepenje.

II. Človek kot osebno bitje v samozavesti. Avtor dokazuje, da ima človek poleg razuma tudi posebne vrste čustev, ki mu odkrivajo nove razsežnosti življenja, za katere je sleherna žival že načelno gluha; te razsežnosti so živalim nedostopne. Edino človek ima samozavest, v kateri duh osamosveča samega sebe. Niti človeku najbolj podobne opice nimajo samozavesti, zato se v zrcalu ne prepozna, celo bojijo se lastne podobe!

Dalje je človek izrazito dinamično bitje, ki ima temelj v preteklosti, živi v sedanjosti in upa v prihodnost. Duhovito pravi Garaudy: "Človek ni samo to, kar je, temveč tudi to, kar še ni." Ta ekstatičnost, upanje s strahom in tveganjem, zopet loči človeka od živalskega sveta. — Vera je nadaljnja ločnica. Že pračlovek je pred skoraj 200000 leti pokopaval svoje mrtve z žrtvenimi darovi za bogove in ns hrano za življenje po smrti ter s tem izrazil svojo vero v nadsvetovno bitje, svojo odvisnost od njega in vero v posmrtno življenje. To so metafizična doživetja, neskončen napredok pred vsako živaljo. Trstenjak poda eksistencialno psihološko analizo vere in z neizprosno doslednostjo dokaže, da je vera v svojem spoznavnem jedru progresivna (100 — 102.). — Spoštovanje ali zaničevanje koga zmora samo človek, žival ne.

VAŽNO OPOZORILO

Kdor še ni državljan, se mora do konca septembra prijaviti ministrstvu za imigracijo. To se pravi, izpolniti mora tozadevni formular, ki ga lahko dobi domala na vseh poštnih uradih kjerkoli v Avstraliji. Tudi osebe, ki so morda prišle v Avstralijo samo na obisk, pa so tu že več ko leta dni, se morajo enako prijaviti.

Še manj pa je žival zmožna češčenja in teženja po sreči. Odlična je razлага, kako človek doživlja srečo in nesrečo (108), hrepeni po sreči, nemlinjivi, večni sreči, po neumrljivosti.

III. Človek kot nravno bitje v vesti. Vse živilske vrste presega človek s svobodno voljo, po kateri je obenem nravno bitje, ki je odprto v prihodnost. Kot svobodno bitje je človek odgovorno in vestno bitje. Dela, ki so v skladu z vestjo, z nravnim zakonom, in so v službi drugih, družbe, so zasluzna, druga pa zadolžena. Takih dejanj je zmožen samo človek. Tako pride do nravnega reda, v katerega se vzpne edino človek z umno dušo. Žival pozna samo en red, red fizičnih držljajev ter po njih red prijetnosti in neprijetnosti (129).

Nrvna dejanja so vedno koristna bližnjemu, družbi; človek kot etična osebnost pospešuje napredovanje družbe! Samo človek pa se more tudi odtujiti samemu sebi (alienacija), izneveriti se svojemu človeškemu dostojanstvu, bistvu — to pa je isto kar greh. Greh je mogoče popraviti s kesianjem, obojega pa je zmožen le človek, ki je zato odrešenjsko bitje. Človek se loči od živali, ker je zmožen odpuščati, si pritrgati (askeza), s tem pa se nravno dopolnjuje.

V zadnjem odstavku tega poglavja pisatelj povzame vsebino razpravljanja in sklene: "Pot učlovečenja (hominizacije) je dolga in nikakor ni premočrta. Svetovna zgodovina je tek za lastno človekovo podobo in njeno veličino . . . Najvišji vzpon v transcendentco je človeštvo doseglo v ti stem, ki sam sebe imenuje Sina človekovega" (151).

"Hoja za človekom" je že šesta knjiga, ki jo je od leta 1954 prof. Trstenjak napisal za DM; je tudi najtežja, kar pisatelj sam priznava (str. 3). Avtor hoče skozi vso knjigo ostati na ravni človekoslovja (antropologije), zato ne dela teoloških sklepov; vendar pa nas večkrat do praga teologije pripelje: str. 72, 94-99, 126, 146-151 in zadnje strani III. poglavja. To je tudi najboljši, najpravilnejši odgovor na vprašanje, kaj je človek, kje je ločnica med človekom in živaljo, kje je njegovo mesto v stvarstvu.

Danes nam je takšna knjiga nadvse potrebna, ker ob silnem razvoju tehnike in spoznavanju sveta preti nevarnost, da človek pozabi nase; to pa bi bilo za nadaljnji razvoj človeštva usodno. "Hoja za človekom" nas vodi k pradavni modrosti in nalogi: spoznavaj sam sebe! Prepričan sem, da bo poljudna Trstenjakova antropologija rodila več sadov, kakor pa če bi napisal pravo filozofsko antropologijo.

(NOVA POT.)

OBLJUBLJENO PISANJE

MIRKU BRENCIČU

Urednik

V AVGUSTOVI ŠTEVILKI SEM ZAPISAL, da je rojak Mirko sprožil zelo lepo misel v zadevi svetništva in se s tem uvrstil med druge take mislice, ki so že pred njim izražali podobne misli. Poglejmo, v kako imenitni druščini se je znašel naš Mirko!

Papež Pavel VI. je v nekem govoru, ko je nekoga razglasil za blaženega, povedal tole misel:

"Ob modernem življenjepisu svetnikov bi radi poznali v svetniku predvsem njegovo človeško podobo, bolj kakor pa mistično in ascetično. Radi odkrivamo v svetnikih vse, kar jem je skupnega z nami, bolj kot to, kar jih od nas razlikuje. Imeti si jih želimo na naši ravni, na ravni svetnih ljudi, pogreznjenih v izkušnje tega sveta, ki niso vedno zgledne. Radi bi našli v svetnikih brate in sestre, deležne našega truda in morda tudi naše mizerije. Tako bi se čutili v zaupni povezanosti z njimi — pod skupnim bremenom ene in iste človeške usode."

Ali ni to skraj tako, kot je napisal Mirko:
Pojdimo po svetnike . . . v hlev slovenskih kmetij . . . ?

Škof I. Emanuel iz Spyera na Nemškem je med koncilom v Rimu rekel:

"Ljudje bi zelo pozdravili, če bi . . . nad Petrovim prestolom (v Rimu) bilo kdaj videti svetnika v obleki svetnega človeka. Ljudstvo božje si med svetniki želi videti tudi družinskega očeta, ki je v našem času skrbel za svoje. Ljudstvo želi videti na oltar postavljeno tudi 'vrlo ženo' današnjega časa, mater v veseljem krogu otrok. Kdaj bomo končno v siju svetništva videli moža našega časa v grobi delavski obleki? Nihče ne bo rekel, da bi ne bilo vrednih kandidatov za to čast. Težava je . . . "

Ali ni tudi to skraj tako, kot je zapisal Mirko: Pojdimo po svetnike . . . v hlev slovenskih kmetij . . . ?

Še nadaljnje podobne izjave iz ust cerkvenih odličnikov bi lahko navedli, pa naj to zadostuje. En papež, en škof, en slovenski Mirko — dovolj je! Obrnimo pozornost na nekaj drugega!

Besede nemškega škofa smo pretrgali z njegovim zaključkom: "Težava je . . ." Kaj je potem še rekel? Povejmo malo bolj po domače!

Težava je v tem, da so cerkveni predpisi — predpisi cerkvenega zakonika ali kanonskega prava — za razglasanje svetnikov silno strogi. Zahtevajo veliko dela s preiskavanjem življenja svetniškega kandidata in — to ogromno delo vzame čas in mora pač biti plačano. Kdor delavce naja me, naj jih tudi plača! To je pravična zahteva in v tem je ves razlog, zakaj v zvezi z zaželeno beatifikacijo govorimo — o stroških . . .

Toda zakaj so omenjeni predpisi tako strogi? Ali bi ne moglo cerkveno vodstvo nekoliko popustiti in napraviti lažje predpise? Da, tudi o tem že razpravljajo in mi smo nekaj tega povedali v junijski številki MISLI na strani 187. (Škrat je pa napravil pomoto. Naslov mora biti: Slomšku IN Baragu . . .) Vendar posebno veliko se pri tem ne more popustiti. Recimo, da bi večino tistih predpisov kar gladko črtali — papež bi dobil od vseh strani sveta toliko prošenj za beatifikacije, da bi moral skoraj ves svoj čas porabiti za slovesnosti ob novih in novih beatifikacijah. Saj ima celo zdaj, ko so zaenkrat še vsi omenjeni predpisi veljavni, okoli 1200 prošenj, ki čakajo na izpolnitev. Kdaj jim bo mogoče ustreći?

Pa je pri stvari še nekaj mnogo večjega. Sam Mirko je na to opozoril v avgustovi številki MISLI, ko je zapisal, da samo Bog ve, v koliko je bila pobožnost kakih svetniških kandidatov iskrena. Cerkveno vodstvo se tega jako dobro zaveda. Zato sicer zbira vse mogoče informacije o življenju svetniških kandidatov, jih preiskuje in preverja, nazadnje potrdi in podpiše. Ali je že čas za slovesno razglasenje? Še vedno ne! Kaj pa če pri Bogu to človeško "knjigovodstvo" ne velja? Zato Cerkev zahteva, da Bog izpriča pravilnost preiskave s tem, da na priprošnjo svetniškega kandidata naredi vsaj dva očitna čudeža . . .

In zdaj? Nekateri ljudje bodo hitro videli čudež in ga priznali, morda vse prehitro, drugi bodo previdni, počasni, morda do konca neverni. S kom naj zdaj papež potegne, ko sam prav gotovo nima časa, da bi osebno vse preiskal? Od njega postavljena komisija zdravnikov, duhovnikov in drugih izvedencev nastopi in novo delo se prične. Nove preiskave, novo zavlačevanje — novi stroški . . . Nazadnje morda doženejo resničnost in pristnost čudeža, morda vse skupaj zavrijejo in prosilce za beatifikacijo pošljejo na novo čakanje, na nove molitve za čudež — kdo ve, za kako dolgo? Nihče nima vpogleda v "božje knjigovodstvo" . . .

Če vse to vemo, ali se bomo še čudili, kot se je začudil Mirko, ko je nekje bral tiste besede: PONUJALI NAM SVETNIKA NE BODO . . .

Zares ne! Sami si ga moramo izvojevati in si ga priboriti in to pred Cerkvio in pred Bogom! Včasih imajo prosilci več sreče pred Cerkvio, ki kmalu vse preišče in potrdi, potem čaka na miljej od Boga — na čudež. Včasih imajo prosilci več sreče pred Bogom, ki potrdi svetost kandidata s čudežem, preden je Cerkev s svojo preiskavo vse potrebno dognala. Ko je pa Bog spregovoril, Cerkev rada pohti — kmalu je kandidat "na oltarju".

Naš Slomšek in naš Baraga

"Če že moramo imeti svetnika . . ." je zapisal Mirko. Nekaterim se zdi, da smo lahko brez njega (namreč slovenskega), drugi si ga zelo želimo. Prav za prav po vsem, kar vemo, brez skrbi zapišemo: večina naroda si ga želi. Imamo dva kandidata, že dolgo se vrše priprave in preiskave. Tudi zbiranje za stroške je v teku. Toda zakaj ravno dva škofa in ne . . . "moža v delavski obleki"?

Reimo, da bi bilo po Mirkovo in bi šli svetniškega kandidata iskat "v hlevе slovenskih kmetij". Primernih kandidatov je po Mirkovi (in tudi naši) trditvi umrlo že mnogo obojega spola. Ampak za množico takih svetniško umrlih bi ne mogli "po informacije" k župniku, ampak bi se morali oglasiti pri mnogih župnikih. Ko je govor o hlevih širom po Sloveniji, ne bi našli župnika (ali kogarkoli), ki bi vedel za več kot tega ali onega iz bližine. Recimo: pride poziv ljubljanskega nadškofa (ali magari Mirka Brenciča), naj župniki predložijo imena svetniških kandidatov iz slovenskih hlevov. Oglasilo bi se, recimo, sto župnikov in vsak bi dal vsaj eno ime, rajši pa tri ali štiri — saj bi vsak rad svojo faro postavil "na svetilnik", če že ne kakega svojega farana "na oltar".

Kaj pa zdaj? Kdo bo končno izbiral, kdo bo preiskoval, kdo bo z mnogimi drugimi tekmoval, se boril, tvegal zamero ali še kaj hujšega — z župniki bi hitro potegnili farani ali pa jim nasprotovali, pa imate kolobocijo, da bi ne bila v čast ne Bogu ne svetniškim kandidatom, kvečjemu h . . . ču. Tudi "skodelic kave" bi zmanjkalo.

Zato bo že kar pametno in prav, da se zaenkrat držimo tega, kar smo že pričeli in za kar se je odločil ves veren narod — čeprav sta bila "samo" škofa: SLOMŠKA IN BARAGA NA OLTAR!

PRIPOOMBA: Pred začetkom tega članka sem pozabil zapisati: Kdor bo to bral, naj poprej (ali obenem) bere Brencičev članek v avgustovi številki MISLI na strani 249! — Ur.

RAD BI BIL VETER.

Vladimir Kos, Japonska

Rad bi bil veter, kot veter,
kot veter
s Kagó — sakа — tóge
prihajajoč
v srpán
na hladnih krilih svobode.

Nikdo ne reče mu:
"Tuječ."
Čeprav se pozna mu na glasu
stepna trdina,
zvok gora,
in
vez valovanja.

Rad bi bil veter.
Podoben Nevidnemu Duhu.
Nežen,
močan
in
večen
z večnostjo ljubeznivih.

Moja beseda o Božjem Vabilu
bi padla v jesen srca,
prav ko
trave nagnijo se
v smer hrepnenja.

Saj me razumete?
' Veter,
le veter
s Kagó-saka-tóge
prisluškujoč
sandalom
v klancu misijonarja.

KDO JE VLADIMIR KOS?

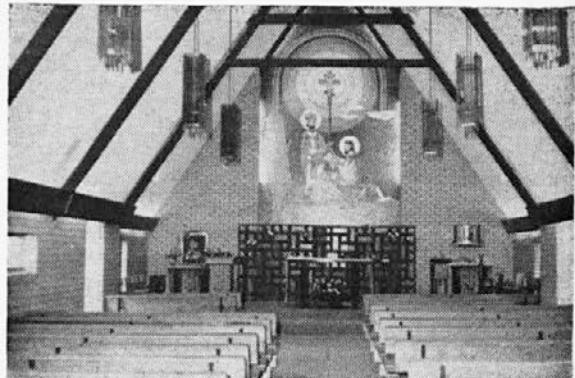
Slovenski jezuitski duhovnik, misijonar na Japonskem — P. Kos. V Tokiju, glavnem mestu Japonske, poučuje na univerzi, ki ji pravijo Sophia University. Poleg tega deluje v predmestjih med najbolj ubogimi domačini in jim pomaga v duhovnih in telesnih potrebah. Je edini naš misijonar v dejeli vzhajajočega sonca.

Vrhу vsega je — pesnik. Pesnik moderne struje, priznan in dobrodošel tudi v literarnih revijah. Včasih je malo težko razumljiv. Gornja pesem je pa čudovito preprosta, vsakemu lahko umljiva. Pesnik bi bil predvsem rad uspešen misijonar. Ko o tem razmišlja, mu veter z gore prinese navdih za globoko pesem. Hvala mu, da jo je poslal našemu listu!

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ IZ ZADNJIH MISLI STE ZVEDELI, da smo končno le dobili novega slovenskega patra in to naravnost iz domovine. Doma je pred odhodom med nas zapel novo mašo. Nam se pa obeta za **tretjo nedeljo v septembru** (21. sept.) **lepa slovensost ponovitve nove maše** z vso prazničnostjo slovenskih novih maš.

Pred deseto uro se bomo zbrali ob cerkvi in pozdravili novomašnika pred okrašenimi vrti v Baragov dom. Čim večja bo skupina narodnih noš, tem lepše bo. Pater bo tu slišal pozdrav in prejel blagoslov duhovnih staršev, ki bodo nadomeščali starše v domovini. V cerkev bomo odšli v procesiji med petjem in zvonjenjem. Pri oltarju bo novomašnik najprej zapel: Pridi, Stvarnik Sveti Duh, nato bo maša. Med njo bo imel govor p. Valerijan iz Sydneja.

★ Vsi, ki boste prisostvovali, ste ste po božji službi vabljeni v dvorano na zakusko. Tu se obracam na dobro voljo žena in mater, da bi nam pripravile peciva in drugih prigrizkov. Pogovorite se med seboj in stopite v stik s s. Emo v Baragovem domu za vse potrebne priprave. Upam, da bo vse lepo poteklo in nam bo čas hitro minil v prijetnem vzdušju in prijateljskem kramljanju. Saj prav takih priložnosti nam manjka.

★ V zvezi s prihodom novega patra je tudi ponovitev igre Pri belem konjičku in ob tej priložnosti bomo mogli ustreči mnogim rojakom, ki sprašujejo, kdaj se bo igra ponovila. **POGLEJTE OGLAS!** — In kaj naj rečem o tej igri, ki smo jo videli v predstavi 9. avgusta? Nisem poklican kritik in se ne spuščam v izvajanje poedinih vlog. Iz prepričanja pa rečem, da je bila igra dobra, če ne celo naj boljša v naši skupnosti. Prav gotovo zaslužijo igralci — vsi brez izjeme — vse naše

priznanje. Naj se režiserju in vsem sodelujočim v svojem imenu in v imenu gledalcev iz srca zahvalim.

Oprema odra z ozadjem je bila res domača. Zahvala umetniku Francetu Benku, ki je dal našemu odru čas in talente, pa obljudil pomoč za umetniško opremo odra tudi v bodoče. Tudi oder sam se je ob prvih taki večji prireditvi pokazal zelo hvaležen in prostoren. Res ni visok, a tudi to ima za naše skromne razmere svoje prednosti. Oprema in razsvetljava sta mnogo lažje izvedljivi.

★ Z "Belim konjičkom" so naši gostovali v Geelongu, za kar je poskrbel odbor tamkajšnjega društva. Zahvala rojakoma Poklarju in Iskri za brezplačen prevoz odrske opreme tja in nazaj. Prihod novega patra nam je prišel kar prav tudi zato, da se je ponovitev igre pri nas zavlekla v september. Tako bo med tem nemoteno prišla na oder Finžgarjeva Razvalina življenja pri SDM v VAYC dvorani. Boli me nepotrebno govorjenje o nekakih kompeticijih in podobno. Ali nismo vsi kot ena družina, ali nista naša cerkev in dvorana vsem kot naš skupni dom? Osebno sem tudi prepričan, da kulturnih prireditiv med nami ni nikoli dovolj, kaj šele preveč!

Akcija za cerkveni pod je do danes prinesla \$ 776.30. Dohodek od igre: Melbourne \$ 187.00, Geelong \$ 31. Lepa moška zapestna ura (dar g. J. Klavora), ki smo jo žrebali: 32.20. Sreča se je to pot nasmehnila gospe Uršičevi.

★ Naj preidem h krstom: 10. avgusta je bil krst pri Sv. Družini v Bell Parku (Geelong): **Tania Marie** je novi član družine Franca **Pozmana** in Darinke r. Tasič iz Belmonta. — V Kew pa je bilo kar pet krstov 17. avgusta. Najprej je oblila krstna voda Andreja Mihaela in Tanjo Gabrijelo. Dvojčka sta osrečila družino Emila **Zajca** in Julijane r. Je-

senko, Clayton. Iz East Keilorja so prinesli **Alberta Antonia**, sinka Milana **Iskre** in Marije r. Iskra. **Sonia Antonietta** je prvorjenka v družini Rudolfa **Plavčaka** in Marije Anne r. Mosele, Montmorency. Iz Dovetona sta Franc **Kodrič** in Silvana r. Černe prinesla prvorjenko, ki je dobila ime **Elvira**.

★ Poročna knjiga ima vpisane štiri nove poroke: 16. avgusta sta si podala roke Franc **Zadel** in Dora **Fabec**. Ženin je iz Zagorja na Pivki, nevesta iz podgrajske župnije. — Isti dan sta izrekla svoj "hočem" tudi Alojzij **Bele** in Anica **Judež**. Oba sta iz Dolenjske: ženinov kraj so Vrhe, župnija Stopiče, nevesta rojena v Novem mestu in krščena v šmihelski cerkvi. — 28. avgusta je bila poroka Djura **Škoda** in Ljubice **Kovač**, oba doma iz Kotoribe. — 30. avgusta sta se srečala pred našim oltarjem Vekoslav **Rutar** in Marija **Cuzzolin**. Ženin je iz Zabič, župnija Podgraje, nevesta prav tako iz Podgraj.

★ Ne pozabite na večerno mašo prvi petek (3. oktobra). — Litanje z blagoslovom bomo imeli v petek 10. oktobra zvečer, da bomo počastili praznik Rožnovenske Matere božje (7. okt.) in pa praznik materinstva Matere božje (11. okt.) — V petek 17. oktobra bomo imeli večerno rožnovensko pobožnost z blagoslovom.

★ **Adelaideškim Slovencem na znanje:** po ponovitvi nove maše v Melburnu bom patra novomašnika vzel s seboj v S.A. Na četrto nedeljo bo maševal v Hindmarshu za vas. Naj se te slovesnosti udeleži čim več vernikov! Lepo bi bilo, ko bi se po maši mogli zbrati v dvorani, kot smo se lansko leto po birmi, da bi novodošlega patra bolje spoznali in ga po domače pozdravili.

★ Karitativna ustanova sv. Vincencija bo v nedeljo 5. oktobra ob 8. zvečer priredila v Melbourne Town Hall vsakoletni "International Variety Show". Med mnogimi narodnostmi bo nastopila tudi naša folklorna skupina. Ljubitelji narodnih plesov vladljivo vabljeni!

Igralska družina: Pri belem konjičku. (Foto Erić)

Med igro: Pri belem konjičku (Foto Erić)

SLOVENCI V MELBOURNU IN OKOLICI!

V soboto 20. sept., ob 7.45 zvečer
bø v Baragovi dvorani pod cerkvijo v Kew
ponovitev predstave

PRI BELEM KONJIČKU

Igra v treh dejanjih — prijetno razvedrilo
Vstopninski dar \$ 1:50 so igralci namenili
za opremo odra in dvorane.

Prdstava bo v počastitev pravkar došlega novomašnika **p. Stanka Zemljaka ofm.** Pred igro ga bomo prvič pozdravili v svoji sredi.
— Vsi vladljivo vabljeni.

Kaj je pomožni škof? — O vsakem se ne dá tako na kratko in jasno povedati, kot o ljubljanskem Stanku Leniču. To je tako: Kadar je nadškof Pogačnik odsoten, Lenič nekaj pomeni, včasih kar vse. Če je pa nadškof doma, je pomožni škof le nič.

V ADELAIDI GRADIMO SLOVENSKI DOM

Stan Frank

O delovanju Slovenskega kluba v Adelaidi je bilo napisanega zelo malo, čeprav klub obstaja že več kot petnajst let. Upravni odbori kluba so se trudili, kolikor so se mogli. Zbirali so članarino in prispevke, v potrebi priskočili na pomoč rojaku v nadlogah in nesrečah, prirejali zabave, a kljub temu je bilo delovanje kluba precej skromno. Delo je bilo otežkočeno, ker nimamo lastne strehe. Rojaki so pa raztreseni vsepovsod in jih je težko spraviti skupaj.

Vsi dosedanji odbori (najdalje je predsednikoval rojak Danilo Kreševič) so se trudili zbrati čim več denarja, da se prej ali slej postavi Slovenski dom, ki je želja vseh tukajšnjih Slovencev.

Leta 1966 je bil izvoljen nov odbor, ki ga sestavljajo Franc Žokalj, predsednik, in odborniki A. Meglič, R. Fabičič, A. Ivančič, N. Kodele, F. Lovrenčič, A. Horvatin, S. Klemze, I. Kovačič. Ta odbor še vedno upravlja naš klub, ki ima 130 članov.

S trmoglavo vztrajnostjo so se vrgli na delo za Dom. Moramo omeniti, da je skoro polovica odbornikov obrtnikov in podjetnikov, ki so večji stavbinstva, in prav tej okolnosti je pripisati dejstvo, da klub tako pogumno koraka svojemu cilju Slovenskemu domu — naproti.

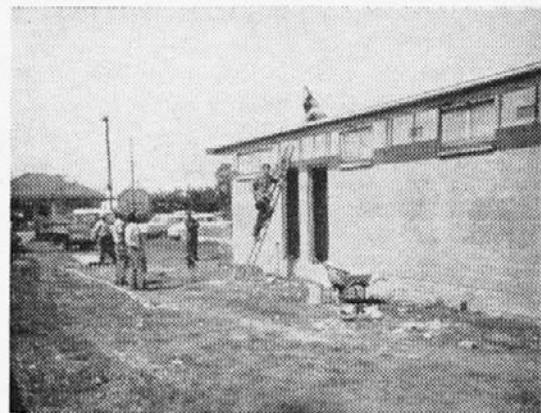
Prva stvar je bila: postaviti klub na trdne pravne temelje. Zato so klub v smislu zakonskih določil registrirali kot "Club Incorporated", da je s tem klub postal pravna oseba, ki more pridobivati imovino in sploh izvrševati vsa poslovna opravila po svojih organih.

Ko je bila ta plat urejena, je klub s prihranki in prispevki septembra 1967 kupil stavbiče, dva bloka s površino 100x200 čevljev za \$5.700. Tako, ga je prepisal na Slovenski klub kot lastnika. Stavbiče leži v 41 Young Street, West Hindmarsh, v bližini South Road, glavne prometne magistrale sever-jug blizu mestnega središča.

Leta 1968 je bilo mnogo posla za stavbno dovoljenje, ker je bilo potrebno rešiti razne pričože sosedov, ki so stavbi nasprotovali iz kakršnih koli razlogov.

Ko je bilo stavbene dovoljenje tu, smo napravili cementne temelje za vso stavbo. Letos pa smo postavili še straniča, skladišče, umivalnice, vse po odobrenem načrtu, in vpeljali tudi elektriko, vodo in kanalizacijo.

Klub gradi samo za denar, kolikor ga ima na razpolago. Člani odbora večkrat priskočijo na po-

moč z brezobrestnim posojilom, a denar se vrne, čim se kaj nabere.

Lanskega leta je v adelaidski bolnici umrl dolgoletni član kluba Franc Šteflič, po rodu iz Zgornje Kungote nad Mariborom. Živel je v Gawlerju v Južni Avstraliji. V svoji oporoki je postavil Slovenski klub v Adelaidi za svojega dediča, ki je s tem postal lastnik zemljišč in napol izdelane hiše.

Z nadaljnji prispevki in z zapuščino Franca Štefliča bomo lahko postavili tudi zunanje stene in streho, da bo do konca prihodnjega leta — če bo šlo vse po sreči — Slovenski dom v Adelaidi res pod streho. Velika vztrajnost odbora, sodelovanje članov in vseh rojakov nas navdaja s trdnim upanjem, da se bodo naše želje in prizadevanja tudi uresničila.

KO PRIDEM ZVEČER

Srečko Kosovel

*Ko pridem zvečer
ves truden od dela,
tihe in trudne so moje oči,
v duši čutim to veliko stavbo,
ki jo gradijo delavci,
v duši čutim vse ljudi. . .*

*Vse roke, ki delajo
in trudne zvečer omahujejo
in trudne, trudne zaspe,
tihe se sklenejo v sanje noči;
tihe odprejo se v dalje oči,
da je mirno in dobro srce.*

ZALITA PLAT ZVONA

Janez Pristov, VIC.

Z ŽALOSTNIM IN POTRTIM srcem mislim na članek "Druga plat zvona", ki ga je napisala nepodpisana Slovenka. Zdaj vem, da je tako daleč prišlo, da so žene postale sužnje svojih mož. Zares žalostno! Ne poznam nobene take, pa že morajo biti, ko se je tako bralo. Kjer ste, uboge rive, pošiljam vam svoje sočustvovanje. Kako se je v teh letih svet obrnil! Ko smo prišli v Avstralijo, je bilo slišati, da so tukaj možje sužnji svojih žen. Tudi o tem nisem iskal veliko dokazov, slišal sem tako govoriti.

Po mojih skromnih mislih je bila "Slovenkina" druga plat zvona nekoliko ubita. Nič kaj blagovasno ni zvenela. Ne bom rekel, da je bila prva zelo blagovasna, lahko je bila tudi ta malo počena. Zalivati razpoke na ubitih zvonovih gotovo ni lahka stvar, do prvotnega blagovasja boš težko prišel. Vendar je bolje poskusiti to, kot zmetati ubite zvono med staro želesje. Bom povedal zgodbo, da se pokaže, kako se to naredi.

Kmalu ko smo prišli v Avstralijo, je mojemu prijatelju pobegnila žena. Preselila se je k nekemu Lahu. Med okupacijo se je doma družila z Italijani in se naučila jezika. To ji je zdaj prav prišlo. Oprijela se je Laha.

Mož je bil do kraja obupan in potrt. Jaz sem ga tolažil, kolikor sem mogel. Napovedal sem mu, da se bo žena kmalu naveličala priskutnega tujca in prišla nazaj. Razjezik se je in zatrjeval, da je nikoli več ne vzame pod streho, vsake je konec. Jaz sem pa le še prigovarjal: Drži stanovanje in lepo mirno čakaj. Ne uganjaj ljubosumnosti in pazi nase, da se kam ne zaletiš. To bi potem stvar še vse bolj pokvarilo. Nazadnje me je le ubogal.

Res ni bilo treba zelo dolgo čakati. Po nekaj mesecih je dobil od žene dolgo pismo, polno kesanja in dobre volje. Popraviti hoče krivico in zmotu — ali sme priti nazaj? Priznala je, da oni Lahni več tako sladak kot je bil od začetka. Celo to ji je povedal, da ima doma družino in bo kmalu prišla za njim. V takem položaju ona ne more več ostati pri njem, samo toliko bo še počakala, da dobi od moža pismo z vabilom . . .

Prijatelj je pismo prebral, prebral več ko enkrat — srce se mu je tajalo od ginjenosti. Takih lepih besed ni nikoli slišal iz ust svoje žene, katero je sicer poročil zares iz ljubezni. Ko je stvar premisljal, se mu ni zdelo preveč moško, da bi

kar odpisal: Ljuba žena, pridi takoj! Mu bodo rekli šlapa in tudi žena bo lahko tako mislila o njem. Preden je vzel pero v roke, si je naredil poguma s polovico galona plonka, potem je pisal. Naj le kar takoj pride, vse je pozabljeno, vse odpuščeno, nikoli ji ne bo nič očital.

Žena je s precejšnjim nemirom čakala pri Lahu, če bo sploh dobila odgovor. Ko je pa pismo prišlo in bilo tako ginljivo, je spravila reči skupaj in tiko odšla, še v uh me piš ni rekla Lahu. Mož je med tem lepo pospravil stanovanje, vse počistil in okrasil s cvetjem. Kupil je dobrega vina in pripravljen čakal. Tisti večer, ko je izračunal, da mora ona priti, je skuhal dobro večerjo in sklenil, da bo tudi posodo še sam pomil. To je sicer delal vse od poroke naprej.

Žena je prišla in mu padla okoli vrata. Ponovila je kesanje in obljubo: Nikoli več proč od tebe, ljubi mož! Morda je na tihem pristavila: vsaj ne s kakim priskutnim Lahom, pa moj prijatelj ni imel posluha za kakšne zahrbtne misli.

Ali naj mu rečemo: šlapa!

Ne bi priporočal. Ni bila sama zaljubljenost v zakonsko ženo, moral je biti tudi pameten premislek. Bogve, kaj bi bilo z ženo, če bi ji odrekel sprejem? Kam bi se dejala, ko ji pri Lahku ni kazalo ostati? In kaj bi bilo z njim, če bi se ne hotel z ženo pobotati? Odgovora na eno in drugo vprašanje ga je bilo strah. In ne brez razloga.

Izkazalo se je — precej let je že od takrat — da je dobro naredil. Še vedno živila skupaj, res sta oba nekoliko na trnu, skrbno se ogibata vsake besede, ki bi mogla pomeniti spomin na tisti dogodek. Oba skrbno pazita, da ne pride do prepira in pričkanja, vsak skuša drugemu ustreči v raznih okoliščinah. Trdno sem prepričan, da ne ena ne druga plat tega zvona ne bo počila in pokazala usodne špranje.

Je pa stvar taka, da bi vse to lahko bilo tudi brez tistega pobega k Lahu in poznejšega kesanja. Ko bi se zakonski pari poprej — ali pa že u zakonu — dobro spoznali in se pošteno domenili, zakaj in čemu se ženijo, bi ne bilo treba krapati in zalivati ne ene ne druge plati zakonskega zvona.

"Prav dober dež smo imeli", je rekel kmet upokojencu, ko sta se našla v gostilni. "Kar vidno leze vse iz zemlje".

"Bog pomagaj!" je vzklikanil upokojenec. "Vse leze iz zemlje, praviš? Da bi le ne prilezla iz zemlje tudi moja žena, ki sem jo oni dan kar rad dal pogrebniku čez!"

Iz pod Triglava

DVE RAZSTAVI O KRASU so priredili v Ljubljani v prostorih etnografskega muzeja. Ena se je imenovala na kratko Tržaški Kras, drugi so dali ime Kraška hiša. Obe razstavi sta imeli namen pozvati odgovorne ljudi k zaščiti Krasa in njegovih naravnih zanimivosti. Razstavi sta nastali s sodelovanjem znastvenikov iz Slovenije in Trsta. Vzbujali sta zanimanje na obeh straneh državne meje in pritegnili udeležence od tu in tam.

"DOLENJSKI LIST", ki izhaja v Novem mesetu, je nadavno začel s posebno prilogom "Dolenjski razgledi". Priloga je posvečena dogajanjem med ljudmi na Dolenjskem, ki se smatrajo za vredna, da se ne utopijo v pozabljenje. Med drugim priloga opisuje arheološke najdbe ob Krki, ki pričajo v starih in prastarih prebivalcih teh krajev ter o njihovi stopnji kulture.

VSAK MESEC ENO "ISKRO" prinaša znani mladinski list OGNJIŠČE v Kopru. Letos v juliju je Iskra tako: "če odpreš usta, morajo besede veljati več kakor molk. (Arabski pregor.) Svetu primanjkuje tišine. Kakšna sprememba bi bila, ko bi vsakdo govoril le premišljeno in po potrebi. Koliko manj bi bilo hrupa, bahaštva, laži, predznih sodb. Kako nam mora biti žal za moža, ki poroči klepetavo žensko, žal nam mora biti za skupino potnikov, ki mora prenašati bahavega sotnika... Ali moje besede dejansko veljajo več kot molk? Ali sem se vprašal, če morda ne utapljam drugih v preobilju besed?"

"NI MI VSEENO" je naslov pesmi, ki jo je zložil in objavil v SODOBNOSTI mladi Tone Kuntner, pesnik štajerskega kmeta v Slovenskih goricah. Taka je: Ni mi vseeno — če kmet obupuje ob bogatih letinah — ni mi vseeno, če delavci ne vedo za svoje pravice — ni mi vseeno — če toliko in toliko naših ljudi — odhaja v tujino — s trebuhom za kruhom. — Ni mi vseeno, prekleto! — Vseeno mi je — če se gospod predsednik razpočijo — od debelosti.

V ISTI ŠTEVILKI "SODOBNSTI" je zapisal neki B.S.: In zdaj še tisto malo, kar se dogaja v kulturni sferi (v Sloveniji) počasi krni. Sredstevni, zanimanje pa počasi usiha. Pičel obisk Pregljeve razstave sodi med prave in resnične kulturne

škandale. Stoletnico Jakopiča slavimo s spominom na porušeni mojstrov pavilion. In vrsta izvrstnih koncertov, slikarskih razstav, gledaliških in filmskih predstav postaja žrtev naše brezbrinosti. Kje je naša kulturna zavest in kje je duhovno prebujeni človek? Nekoč smo ponavljali misel, da bodi knjiga cenejša od kruha. In danes? Zdi se, da se sramujemo tega gesla...

V MARIBORU SO ZBOROVALI v juliju pet dni pisatelji alpskih dežel. Bilo jih je 140: Italijani, Švicarji, Nemci, Francozi, Avstrijci, Jugoslovani. Glavna jezika za predavanja in razgovor sta bila nemščina in slovenščina. Vsi referati v drugih jezikih so morali biti prevedeni v ta dva. Iz Švice se je udeležil srečanja tudi pisatelj Rattki, ki je zborovanje pozdravil v imenu pisateljev, ki še pišejo v retoromanskem jeziku. Od Slovencev so predaval Anton Slodnjak, Mira Medved, dr Erik Prunč s Koroške in še nekateri.

"DRUZINA" V LJUBLJANI je zapisala: Zgodovinski razvoj je povzročil, da so Srbi in Hrvati danes ločeni po veroizpovedi. In kljub luči Kristusovi, ki se z njo ponašajo eni in drugi, vemo, kako lahko vzplamti sovraštvo med njimi, večkrat opravičevano z ljubeznijo do lastnega naroda. Čim več bo v obeh pristnega Kristusovega duha, tem laže se bodo sporazumevali v zemeljskih zadevah. Iskrenost, strpnost in pripravljenost za dialog jim bodo olajšali sožitje, ko je jasno, da jih je Bog ustvaril za sosedje drug drugemu.

MARIBORSKE ŠOLSKE SESTRE letos praznujejo stoletnico svoje redovne družbe. Po zaslugu škofa Slomška je to edina redovna družba, ki je nastala na slovenskih tleh. Kmalu se je razširila daleč preko mej Slovenije. Ime pove: prvi namen jim je bil in je: pouk v šolah. Danes poučujejo v Avstriji, Italiji, Afriki, obeh Amerikah — le doma ne smejo v šole. V Sloveniji si nalagajo drugačne posle, ki niso ravno "šolski", gotovo pa vzgojni. Niže dolni, prav globoko na jugu, so pa zelo dobrodošle tudi po bolnišnicah. Zanje izraz "bratski jug" v Jugoslaviji ni le "poetična licenca"...

V DOBRNIČU TRIJE PERPARJI, Nace, Maria in Pepca, vsi stari, še dobro pomnijo, kaj so jim starši pripovedovali o škofu Baragu. Nejprej je povedal svoje spomine Nace. Potem se je Maria obrnila k sestri in rekla: Se še spominjaš, Pepca, kolikokrat so nam mati zatrjevali: Baraga je svetnik! Razglasili ga bodo za svetnika, ko ne bo nobene bližnje žlahte več, da se ne bodo prevezli in bahali z njim. (Družina)

"PES NA BREZJE"! je klical oglas v Družini za dan 4. julija. Mladina vabi. Odhod izpred cerkve v Št. Vidu v Ljubljani ob treh zjutraj. Tradicionalno romanje. Iz oddaljenih krajev se pridružijo v Kranju ob sedmih. Na Brezjah romarska masa ob enajstih, nato program raznih skupin pred cerkvijo. Vsako leto nas je bilo več Pridite.

GAŠPER DERMOTA je bil operni pevec in član Slovenskega okteta. postal je žrtev prometne nezgode. Dne 3. avgusta se je peljal s svojim avtom skozi Št. Vid na Gorenjsko. Blizu Medna mu je zastavila pot pijana ženska. Zavil je na levo in se zaletel v drug avto, ki mu je prihajal nasproti. Bil je takoj mrtev.

PETDESET TISOČ KMETIJ v Sloveniji kliče po strokovno izobraženih kmetih. To je prišlo v zavest oblastem v republiki. Spoznale so, da je dolgoletno zanemarjanje umnega poljedelstva rodilo usodne posledice. Zdaj pravijo, da bodo skušali zamujeno nadomestiti. Deset obstoječih kmetijskih šol temu namenu ne zadostuje. Na hitro roko bodo uvedli kmetijsko-gospodarski pouk v učni načrt nekaterih osemletk. Izreco sta omenjeni osemletki v Podčetrtrku in v prekmurski Tišnji.

NEKI JAK KOPRIVC se je bridko pritožil v ljubljanskem DELU nad brezbriznostjo oblasti v zadevi slovenskih delavcev v tujini, zlasti v Nemčiji. Niti ni prav znano, koliko je teh delavcev. Navaja se število med 200,000 in 400,000. Kajše, da bi kdo vedel o njihovi razpoloženosti do režima doma! Pa to še eni tako hudo — po Koprivčevu. Hujše je, da je Cerkev poslala za temi delavci "samov eno nemško mesto 8 duhovnikov, da skrbe za jugoslovanske delavce. Cerkev in sovražne emigrantske skupine so zasule naše ljudi s preko sto različnimi listi." — No, ljubi rojak Koprive, tako hudo pa tudi ni! Da ima strah velike oči, velja tudi zate. Vemo, da kopriva peče, pa ti si opekel samega sebe!

REKO ŠČAVNICO V SLOVENSKIH goricah in njeno dolino je nujno treba regulirati. Odgovorni predstavniki oblasti so zborovali v Radencih in se dogovarjali za pospešitev priprav. Gre za rešitev kakih 20,000 hektarov orne zemlje, ki ji pogostne poplave delajo silno škodo. Izkopali bodo okoli 160 odtočnih kanalov in zgradili nad sto mostov. Stroški bodo narasli na najmanj 70 milijonov novih dinarjev. Dela bo vodila Vodna skupina Drava - Mura - Maribor.

NA LOKVICI PRI METLIKI so imeli lepo svestnost v nedeljo 10. avgusta. Škof dr. Lenič je blagoslovil novo cerkev, ki je znamenita zlasti za-

radi dveh starodavnih kipov na oltarjih. To sta kipa Marije "Troštarice" in sv. Janeza Krtsnika. Oba kipa slovita med umetnostnimi zgodovinarji kot edinstvena na Slovenskem in tudi drugod po Evropi. Izdelana sta bila pred več stoletji.

PO VSEJ SLOVENIJI in čez njene državne meje je silno zavrnalo, ko je Belgrad, oziroma zvezni izvršni svet, dne 24. julija odklonil odobritev denarja za zgradbo ceste Št. Ilj — Nova Gorica. Že dolgo se je govorilo o tej cesti in vse je bilo pripravljeno, razen denarja. Slovenci so posebno ogorčeni zato, ker je bilo posojilo odklonjeno pod predsedstvom Slovenca, Mitje Ribičiča. Po vsej Sloveniji so se vršili protestni shodi in se sprejemale resolucije, pa tudi poedine delegacije so bile poslane k Ribičiču z nalogo, da mu podrobno razlože upravičenost silnega razočaranja med Slovenci.

LJUBNO V SAVINJSKI DOLINI je bilo tudi letos 3. avgusta prizorišče vsakoletnega flosarskega bala. Več tisoč ljudi se ga je udeležilo. "Upokojeni" flosarji so peli star epesmi in pripovedovali zgodbe iz življenja nekdajih flosarjev. Nekoč so bili flosarji skoraj noč in dan na vodi od Luč v Savinjski dolini do Črnega morja. Ljubenčan Albin Juvan je najstarejši še ziveči flosar. Svojih 50 let je gonil veslo od Luč do Požarovec.

VAS MELINCI V PREKMURJU je praznovala izreden praznik. Letos so imeli tam kar tri novomašnike. Nove maše so bile zadnjo nedeljo v juliju — vse tri naenkrat. To se pravi, da so koncelebrirali. Ljudje so drli skupaj od vseh strani, da so počastili tak izreden praznik. Trdijo poročila, da se je nabralo do 15,000 vernikov.

V SPOMIN NA OBISK

**ŠKOFA DR. JANEZA JENKA
DARUJEMO**

Za Slovenik

Po & 10: Jože Marinč, Lucijan Kos, dr. M. Colja, Mirko Brenčič; **\$ 6:** Tomaž Možina; **\$ 1:** Angela Dodič.

Zbrana vsota za novo pošiljko je zdaj \$ 287. Odpošljemo, kadar bodo skupaj 4 stotaki. Priporočamo!

HELEN KELLER:

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Priredila Marija N., Melbourne

XVII.

V POLETJU LETA 1894 je prišlo do odločitve, da pojdem v višo šolo za gluhe v New York. Odšla sem potem v oktobru in gdična Sullivan je šla z menoj. Tam so se šolali gluhi v boljši izgovarjavi in branju z ustnic govorečega. Obojega sem se učila tudi jaz, poleg tega sem imela za predmet učenja aritmetiko, zemljeznanstvo, pa še dva jezika: francoščino in nemščino.

Uiteljica nemškega jezika je znala ročno abecedo in mi je nemščino črkovala na roko. Kmalu sem poznala lepo število nemških besed in z učiteljico sva se začeli po nemško pogovarjati. Po nekaj mesecih sem razumela že vse, kar mi je črkovala. Še preden je minilo leto, sem že tudi začela brati nemške knjige. Prav všeč mi je bil Wilhelm Tell.

S francoščino sem imela manj sreče. Učiteljica ni znala ročne azecede, da bi mi francoske besede črkovala v roko. Morala sem jih z otipanjem razbrati z njenih ustnic, ko jih je izgovarjala. To je bilo pa tako težko. Vendar sem po mesecih že tudi francoske knjige brala. Dobro govoriti v katerem koli jeziku pa kar nisem mogla v taki meri, da bi bili učitelji zadovoljni — in jaz z njimi. Menda smo si postavili cilj mojega šolanja previsoko.

Včasih se me je lotevalo malodušje, ali učenje zemljepisja ali zemljeznanstva mi je vedno spet dalo poguma. Rada sem se učila o vetrovih, ki pihajo od štirih strani sveta, o oblakih, ki se dvigajo iz vode visoko pod nebo, o rekah, ki režejo svoje struge globoko v doline, o gorah, ki rasejo v vis iz svojih globokih korenin. Posebno sem občudovala človekove naprave širom po svetu in tako spoznavala, da ima človek lahko v oblasti sile, ki so same po sebi močnejše od njega.

Jako rada sem se šla sprehajat v čudoviti Centralni park v New Yorku. Ta park je bil zame bolj zanimiv kot vse druge naprave v velikem mestu. Nikoli se nisem mogla naveličati otipavanja takо različnih rastlin v nasadih in raznih umetnih naprav vsepovsod v ogromnem parku. Napravljali smo pa tudi izlete v okolico. Učitelji in učiteljice v newyorški šoli so imeli pred očmi en sam

vzvišen cilj: kako posredovati nam gluhim — in vmes smo bili še slepi — enako poznanje in uživanje lepot sveta, kakor je to dano ljudem z normalnimi očmi in ušesi. Moram reči, da se jim je — vsaj kar se mene tiče — precej posrečilo.

XVIII.

Ob doseženih uspehih v newyorški šoli sem si trdovratno ubila v glavo sklep, da pojdem v višo šolo, ki se ji je reklo kolegij — College. To je zares visoka šola, že prav pri univerzi. Seveda so znanci in prijatelji tej moji nameri na vso moč nasprotovali. Kako naj slepo in gluho dekle tekmuje na taki šoli z normalnimi učenci in učenkami? Jaz sem pa vztrajala. Še tako zahtevna sem bila, da nisem marala iti v kolegij, kjer so se šolale samo dekleta. Hotela sem v šolo, kjer so se učili zlasti fantje.

Končno sem zmagala in vpisala sem se v tako šolo, seveda je morala z menoj gdična Sullivan. Kraj se je imenoval Cambridge. Razume se, da profesorji na tem zavodu niso imeli prav nič izkušnje, kako predavati nenormalnim dijakom. Za predmete sem si vzela: angleško zgodovino in literaturo, nemščino, latinščino in aritmetiko. K sreči sem bila že zelo dobro izvezbana v angleščini. Lahko bi bila sledila predavanjem, če bi mogla slišati. Tako je pa morala pri vseh učnih urah sedeti poleg mene gdična Sullivan in mi naprej in naprej črkovati v roko, kar je profesor govoril. Vsakdo si lahko misli, kako naporno je bilo zanjo to opravilo, toda vršila ga je vseskozi z neskončno potrežljivostjo.

Prav vsega, kar so govorili profesorji, pa gdična Sullivan le ni mogla posredovati meni s pomočjo ročne abecede. Knjige, ki so jih imeli drugi dijaki, meni niso mogle služiti. Nujno sem potrebovala knjig, ki bi imele vzbroke črke, ki bi jih lahko otipala in prepoznala. Toda takih knjig ni bilo dobiti. Moji prijatelji v Londonu in Filadeliji so jih pripravljali nalašč zame, ali napredek je bil počasen. Profesorji so se počasi navadili na moje nejasno izgovarjanje besed in smo se primeroma dobro razumeli. Kljub vsemu napredku pa v šoli nisem mogla dovršiti nalog, zelo veliko dela sem morala potem opraviti doma na pisalni stroj. Gdična Sullivan mi je brala iz učbenikov ponovno in ponovno in tako sem si s težavo prisvojila učno snov in se pripravila za izpite. Normalni ljudje nimajo pojma, kako zamuden in dolgočasen je te vrste pouk za učitelje in prav tako učenje za dijaka. Kljub vsem težavam sem izpite dobro prestala. (Konec str. 269 spodaj.)

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

NAJ SE DANES USTAVIM najprej pri članku Mirka Brenčiča v avgustovi številki MISLI na strani 249. Prav vesel sem ga bil. Strinjam se že njim, da bi lahko vsak naročnik našel v listu kaj gradiva, na kar bi bilo vredno kaj pripomniti in napraviti dopis. Le na ta način bi naše glasilo obogatili in izpopolnili. Zdaj se pa oglašajo vedno skoraj isti redki dopisniki in sotrudniki — le kje so vse ostale stotine bralcev? Prepričan sem, da bi bili mi vsi — z urednikom vred prav hvaležni, ako bi se še drugi lotili dopisovanja.

Mirku Brenčiču lep pozdrav! Upam, da se še spominja, kako sva pred nekako 10 leti pomoževala skupaj v Brisbanu. Naj se še večkrat oglasi!

x x x

MISLI navadno preberem že prvi večer, ko jih dobim. Res so predrobne, kaj naj berem vse ostale večere v mesecu? Na srečo mi je na ponudbo dosti drugega čtiva v slovenščini in angleščini. Tako sem na primer "pismo iz Amerike", ki ga je poslal v MISLI Edi Gobec (avgust, stran 226), bral že poprej v obeh jezikih. Pa je prav, da ga je sprejel tudi urednik MISLI v informacijo vsem tistim med nami, ki morda drugih listov ne berejo. Že v prvem odstavku je poudarjena vsega upoštovanja vredna misel.

Nas Slovence, ki zemljepisno sicer že spadamo v Srednjo Evropo, smatrajo nepristranski tuje za najbolj kulturne med južnimi slovanskimi narodi. To nam je v čast, toda še bolj bi to čast zaslужili, če bi ne imeli med seboj rojakov, ki se slovenskega rodu kar nekako sramujejo. Ni treba daleč segati, primere imamo kar med seboj. Angleščina jim je lepša od slovenščine! Pozabljajo, da je slovenščina izviren jezik, angleščina pa mešanica germanskih, romanskih in keltskih jezikov. Le preveč nas Slovence tlači neki neupravičen čut manjvrednosti. Že samo poročilo o nameravnih knjigah o "odličnih Slovencih" nam mora vltiti

V času šolanja v Cambridgu je bilo prvič v mojem življenju, da sem uživala enakopravno druščino z dekleti moje starosti, ki so videle in slišale. Tudi stanovala sem z nekaterimi skupaj v hiši, kjer smo bile kakor doma. Skupaj smo se igrale in zabavale, hodile na sprehode in se kepale v snegu. Nekatere med njimi so se nalači zaradi mene naučile ročno abecedo in so pogosto nedostovali gdično Sullivan, da je sirota mogla imeti nekaj oddiha. Imela sem prav lepe čase.

Misli, September, 1969

zavest narodnega ponosa, knjige same pa še toliko bolj, ko pridejo na trg.

x x x x

Ko sem zapisal besede "odlični Slovenci", mi kot filatelistu prihaja na misel naš rojak Lovrenc Košir, ki mu po pravici pripada iznajdba poštne znamke. Posrečilo se mi je dobiti njegov življenjepis in ga bom pokazal v januarju na razstavi jugoslovanskih znamk tukaj v Brisbanu.

Lovrenc Košir je bil rojen v skromni kmečki hiši 27. julija 1804 v Spodnji Luši nad Škofjo loko. V svoji moški dobi je bil predsednik "Poverjenštva za državne računske izpite" v Zagrebu. Ni dvoma, da je izum poštne znamke izvirno njegov. Svojo zamisel je poslal ministrstvu na Dunaj in priložil tudi papir, ki naj bi služil za tiskanje znamk in prilepljanje na pisma. Toda Avstrija je v svoji slepoti Koširjev izum zavrgla.

Dne 6. maja 1840 je pa Anglija dala v promet prvo poštno znamko, vendar ne po zamisli našega Koširja. Kot iznajditelj poštnih znamk je zaslovel Anglež Roxland Hill. Lovrenc Košir se je zavedel zapostavljenja in ga živo čutil. Trudil se je, da bi se izkazala njegova pravica do prvenstva v tej zadevi. Na sedežu Svetovne Poštne Zveze v Švici so našli izvirne dokumente, ki dokazujejo, kako se je Košir potegoval za upravičeno prvenstvo. Dosegel ni veliko. Le pokrajinska vlada v Pragi, takrat podrejena Dunaju, mu je zaslugo priznala. Toda to ni imelo mednarodnega značaja. Tako tudi današnja Glavna direkcija pošte, telegraфа in telefona v Jugoslaviji pač zaman poskua uveljaviti Koširjevo prvenstvo pri izumu poštne znamke.

Ljubljane od leta 1941 nisem več videl. Slišim, da stoji Koširjev spomenik pred novo poštno palaco ob ljubljanskem kolodvoru. Če je tako, je spomenik gotovo zaslужen. Kdor mi more o tem kaj bolj natančnega poročati, naj mu bo že vnaprej izrečena zahvala.

Vem pa, da je Jugoslavija leta 1948 za 80. obljetnico Koširjeve smrti izdala serijo štirih znamk z njegovo sliko. Tako je res lepo počastila njegov spomin in vsaj v ožjem krogu dala priznanje — pravemu izumitelju poštnih znamk.

x x x

- Vodnikova Pratika za september in oktober:
- Terice pogače, potice jedó, lanovi Slovencem cekine nesó.
 - Grozdje masti veseli Dolenje, vozi po mošt bogati Gorenje.

URŠKI JE TUREK ODREZAL LASE

Piše Mačkova mati iz Podbrezij

NAŠA VAS PODBREZJE leži v lepi Gorenjski, obkroženi z gorami: Storžič, Križna gora, Kofce, Begunjščica, Stol. V ozadnju sta mogočni Triglav in Jelovica s svojimi manjšimi grički. Sredi vasi se dviga prijazen hribec Tabor. Na njem stoji daleč naokoli znana božjepotna cerkvica Žalostne Matere božje. Za njen god na dan 15. septembra pošiljam v objavo sliko Tabru s cerkvijo in nekaj zgodovinskih podatkov iz našega kraja.

Cerkvica ni velika, a je lepa in prav ljubka. V velikem oltarju je soha MB. sedem žalosti. Marija sedi pod križem z mrtvimi Sinom v naročju in sedmimi meči v srcu. Na obeh straneh ladje so stene poslikane s freskami. Napravil jih je leta 1958 slikar Izidor Mole iz Ljubljane. Predstavljajo Marijinih 7 žalosti in slovensko mater od sinovega rojstva do groba. Med njimi je pa tudi slika: na preimčnem mostu Turek dekletu odreže lase.

Kdaj so cerkev na Tabru postavili, ni nič znanega. Prvič se menja v zapiskih leta 1502, morala je pa stati že prej. Prvotno je bil oltar posvečen sv. Benediktu. Njegova soha je še danes na glavnem oltarju, toda nad kipom Marije Žalostne.

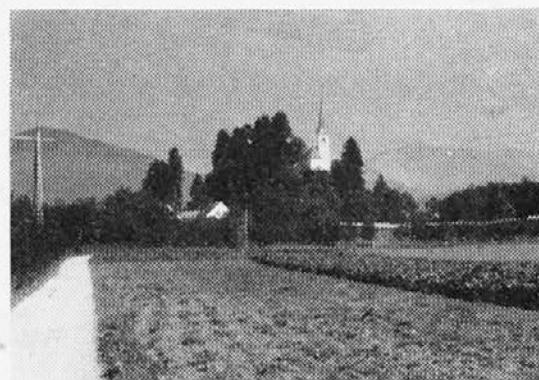
"Tabor" ali obzidje okoli cerkve so pozidali po letu 1471, skoraj gotovo ne prej. V tem letu se namreč omenjajo prvi taki tabori v obrambo proti Turkom. V tistih časih se je na Slovenskem zelo širilo češčenje Marije Žalostne, ko so matere to-

liko objokovale otroke, odvedene v turško sužnost. Saj zgodovinarji cenijo vseh slovenskih ljudi, ki so jih Turki pobrali po naši zemlji, na 200,000. Ni čudno, da je taborska cerkvica dobila soho ŽMB v veliki oltar. Sam Bog ve, koliko solz je bilo prelitih pred njo in koliko tolažbe dane tako strašno preizkušenim srcem.

Zgdba o deklici, ki ji je Turek odrezal lase, je pa taka. Zelo verjetno je, da je resnična.

Pri hiši v Podbrezjah, ki se ji je reklo, pri Čiču, je proti koncu 15. stoletja živela petčlanska družina. Okoli očeta in matere se je sukalo troje zdravih in čilih otrok. Nenadoma so Turki pridrlli v vas, ubili očeta in odvedli dva dečka. Mati in hčerka sta ostali sami. Uboga mati je ure in ure prejokala in premolila v cerkvi na Tabru.

Hčerki je bilo ime Urška. V pogostni odsotnosti matere je ostajala prepuščena sama sebi. Po deželi je razsajala nalezliva bolezen in se oglašila tudi v Podbrezju. Med prvimi je zbolela Urška. Mati ji je stregla, pa tudi veliko molila zanjo. Urška se je bala smrti in obljudila Materi božji na Tabru svoje lepe lase, ako ji izprosi zdravje. Res je kmalu ozdravela. Z izpolnitvijo obljube je pa od leta do leta odlašala, težko ji je bilo žrtvovati svoj edini okras. Bilo je že na tem, da bi na oblubo čisto pozabila, da je ni k izpolnitvi prisilil strašen dogodek.

TABOR S CERKVJO ŽALOSTNE MATERE
BOŽJE

Turki, ki so nekaj časa mirovali, so nenaščoma spet udrli v deželo in se naglooma bližali Kranju. Velik kres na Šmarjetni gori je oznanil Podbrežanom, da se bliža kruti sovražnik. Hitro so odgnali živino v jelovške gozdove in spravili zaloge živeža za že stoječ zid na Tabru. Pripravili so se na obrambo. Urška, ki ni računala s tako hitrim prihodom Turkov, je skušala čim več stvari odnesti iz hiše. Navezala si je veliko rjuhu najpotrebnejšega in se namenila na Tabor. Ko je stopila na prag, so se že pojavili prvi turški konjeniki lo za srečno rešitev jih je Urška spletla v kite v vasi. Urška je odvrgla tovor in stekla, kar so jo nesle nofe. Z zadnjimi močmi je pritekla na premični most, ki je vodil preko jarka okoli obzidja. Turki so bili že tik za njo. Prav na mostu jo je eden zgrabil za razpuščene in prosto vihajoče lese, drug je mahnil po njej s sabljo, pa je zadel samo lase in jih gladko odrezal tik glave. V istem hipu so bramborci potegnili Urško skozi železna

vrata v tabor, most pa spodmaknili. Urška je bila rešena, Turka sta telebnila v globoki jarek pod mostom.

Ko so Turki po neuspešnem napadu odšli, so domačini našli Turka mrtva v jarku. Še vedno je eden držal v roki Urškine krasne lase. V zahvalo za srečno rešitev jih je Urška spletla v kite in jih v lepem okvirju obesila v cerkev na Tabru. Ustno izročilo trdi, da so dolgo vrsto let pričali tam o nenavadni rešitvi pred Turki.

Urška in njena mati sta bili odtlej največji dobrotnici cerkve na Tabru. Zdi se, da je to ostalo pri hiši tudi po njuni smrti. Štiri sto let pozneje je pri Čišču umrla posestnica Ana Perne in vse svoje imetje zapustila taborski cerkvi. Iz te zauščine so kupili sedanji taborski veliki zvon, ki mogočno odmeva po vsej naši župniji. Vztrajno nas vabi k zaupnemu češčenju Žalostne Matere božje.

MOJE ROMANJE V LEMONT, ILL.

Ivana Kariž, USA.

ŽE SO MIMO TRIJE MESECI, odkar sem se začasno poslovila od Sydneysa. Hvala Bogu, v Združenih državah se kar dobro počutim. Tu je vse zelo domače. Človek težko verjamе, če sam ne doživi. Za danes hočem malo povedati o romanju v Lemont, ki mu pravijo tudi Ameriške Brezje.

Za romanje sem se pridružila članicam clevelandsko Zveze oltarnih društev. One so pripredile romanje. Ne morem popisati lepote, ki sem jo na tem romanju doživila. Odpeljali smo se na treh avtobusih. Pot je bila precej dolga, pa smo si jo skrajšali z molitvijo in petjem Marijinih ter drugih pesmi. Popoldne ob 4h smo dospeli na cilj. Občudovala sem ta lepi kraj, ki se zdi človeku kot zemeljski raj. Po kratkem okreplju smo takoj začeli z romarskimi pobožnostmi. Opravili smo križev pot, imeli sv. mašo in potem procesijo z lučkami k lurški votlini. Ves prostor je bil čarobno razsvetljen z rdečimi lučkami. Prenočevali smo v romarskem domu.

Drugi dan nam je maševal g. Franc Urbanija iz Argentine, ki je bil na obisku pri starših v Clevelandu. Šli smo tudi v procesiji na grob rajnega škofa Gregorija Rožmana in nanj položili cvetje. Popoldne so bile pete litaniye v samostanski kapeli. Nato smo šli v procesiji v rožnivensko dolino in opravili pobožnost kronanja Fatimske Marije.

Kronanje so letos opravile žene iz clevelandske župnije sv. Lovrenca. Vsako leto opravi to druga župnija.

Ne morem popisati, kako lepe slovesnosti so se vrstile druga za drugo. Ko je bilo treba vzeti slovo od tega prelepega romarskega kraja, smo bili tako ginjeni, da smo komaj še mogli peti. Pri pesmi Zdaj zvonovi zazvonite v slovo so nam glasovi skoraj do kraja odrekli . . .

Ob pol desetih zvečer smo odpotovali. Nihče ni bil truden, tudi glasovi so se nam vrnili in domala vso noč smo spet molili in prepevali. Domov smo srečno dospeli ob pol sedmih zjutraj. Nikoli tega romanja ne bom pozabila.

Iskren pozdrav rojakom v Avstraliji! Upam, da se bomo kmalu spet videli in se bom takoj pri družila pevskemu zboru v Sydneyu. Na svjedje!

Opozorilo pevcem!

Mešani pevski zbor pod vodstvom g. Klakocerja ima sedaj pevske vaje vsak petek ob 7:30 zvečer v **sestrski hiši v Merrylands**. Sedanji, nekdanji in novi pevci vabljeni in dobrodošli! Naslov je: vogal Merrylands & Warwick Rds. — P. Vale rijan.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU? ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangeliijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo laže razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangeliijev vršijo.

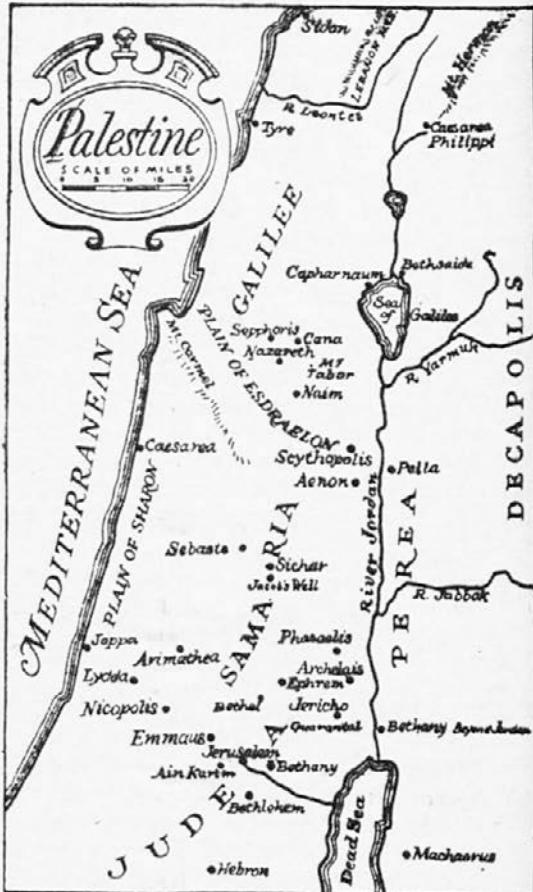
Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUS PRED PILATOM

In vstala je vsa množica in ga peljala zvezana od Kajfove hiše v sodno hišo in ga izročila Pilatu. Bilo je zgodaj zjutraj; sami niso šli v sodno hišo, da bi se ne omadeževali in tako smeli jesti velikonočno jagnje.

Pilat je torej prišel k njim ven in rekel: Kakšno tožbo imate zoper tega človeka? — Odgovorili so mu: Ko bi ta ne bil hudodelec, bi ti ga ne bili izročili.

Pilat jim je rekel: Vzemite ga vi in ga sodite po vašem zakonu. — Judje so mu odgovorili: Mi ne smemo nikogar usmrтiti. — Tako se je spolnila beseda Jezusova, s katero je naznani, kakšne smrti bo umrl.

SODBA PRED RIMSKO OBLASTJO

Bilo je zgodaj zjutraj — veliki petek. Veliki duhovnik Kajfa je gotovo že prešnji večer obvestil Pilata, da imajo ujetega velikega zločinca, ki mora biti smrtno kaznovan še ta dan, da bodo mogli Judje v miru praznovati pasho — veliko noč. Želel je tudi vso zadevo spraviti spod nog, preden bi judovske množice zvedele, kaj se dogaja. Silno se mu je nudilo. K sreči je bil Pilat, namestnik rimskega cesarja, tiste dni v Jeruzalemu, drugače je stoloval v Cezareji. Za pasho-veliko noč je prišlo mnogo romarjev v Jeruzalem, ob takih prilikah je bila vedno nevarnost, da pride do kakih demonstracij. Prisoten je moral biti governer s svojimi vojaki.

Po zaključeni obravnavi pred Kajfom pozno noči so Jezusa razvezali, zjutraj, za pot pred Pilata, so ga spet uklenili. Pred trdnjavjo Antonia so

Začeli so ga tožiti Tega smo našli, da zapeljuje naš narod in brani cesarju davke dajati. Pravi, da je on Kristus kralj. — Tedaj je šel Pilat spet v sodno hišo in poklical Jezusa. Rekel mu je: Ti si judovski kralj?

Jezus je odgovoril: "Ali praviš to sam od sebe ali so ti drugi povedali?" — Pilat je odgovoril: Sem mar jaz Jud? Tvoj narod in veliki duhovniki so te meni izročili. Kaj si storil?

Jezus je odgovoril "Moje kraljestvo ni od tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da bi ne bil izročen Judom; tako pa moje kraljestvo ni od tod." — Rekel mu je tedaj Pilat: Torej kralj pa si?

Jezus je odgovoril "Tako je, kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas." Pilat mu reče: Kaj je resnica? In ko je to izgovoril, je spet šel ven k Judom in jim rekel: Jaz ne najdem na njem nobene krivde. In ko so ga veliki duhovniki v mnogih zadevah tožili, ni Jezus nič odgovoril. Pilat pa ga je zopet vprašal: Ne odgovoriš nič? Glej, koliko reči te tožijo. Jezus pa mu ni nič več odgovoril, tako da se je Pilat čudil.

JEZUS PRED HERODOM

Pilat je še rekel velikim duhovnikom in množici: Nobene krivde ne najdem na tem človeku. Ti pa so še bolj silili govoreč: Narod hujška, učeč po vsej Judeji začenši od Galileje do sem.

Ko pa je Pilat slišal o Galileji, je vprašal, če je Jezus Galilejec. Ko je zvedel, da je izpod Herodove oblasti, ga je poslal k Herodu, ki je bil tiste dni tudi sam v Jeruzalemu. Herod se je zelo razveselil, ko je zagledal Jezusa; zakaj že davno ga je želel videti, ker je mnogo slišal o njem in se je nadejal, da ga bo videl storiti čudež. Izpraveval ga je z mnogimi besedami, on pa mu nič odgovoril.

Zraven pa so stali veliki duhovniki in pismouki in ga hudo tožili. Herod ga je pa zaničeval s svojimi vojaki in ga v zasmeh dal ogrniti z bleščicim oblačilom ter ga poslal nazaj k Pilatu. — In sprijaznila sta se Herod in Pilat tisti dan; prej sta bila namreč v sovraštvu med seboj.

Misli, September, 1969

ga izročili rimskim vojakom in ti so ga vzeli v notranjost. Judje bi se bili po Mojzesovi postavi omadeževali, če bi bili šli noter. To je Pilat upošteval in hodil ven in noter.

Dokler je Pilat slišal tožbe o Jezusu, ki so zadevale samo judovsko postavo, se je skušal otepati postopka zoper zoper obtoženca. Zato so judovski predstavniki hitro obrnili tožbo in Jezusa obdolžili upora zoper Rimljane, ki so imeli Palestino pod okupacijo. Jezus se ima za Masija, to je toliko kot za kralja. Kako bi kak judovskij kralj ne bil nevaren Rimljanom...?

Zdaj je pač moral Pilat bolj prisluhniti. Začel je Jezusa izpravevati. Jezus razloži, kaj pomeni njegov naslov: kralj V tem ni prav nič nevarnosti za Rim... S svojo razlago se ni hotel ubraniti obsodbe, potrkal je na Pilatovo dušo, če bi se mogla odzvati milosti. Ni bila pripravljena — Pilat "je šel ven." Bilo je že kar dognano, da bo prišlo do obsodbe križanja. Rimljani so na smrt obsojene križali, Judje — ako bi sploh smeli smrtno kaznovati na svojo roko — bi jih morili s kamenjanjem.

Pilat tudi v naslovu "judovski kralj" ne vidi nevarnosti zoper Rim. Kaj naj pomeni naslov sam, ko pa "kralj" nima vojske! Skuša kar pomagati Jezusu in ga priganja, naj se vendar brani, ko toliko vpijejo zoper njega. Jezus — molči. Dobro ve, zakaj je molk najbolj na mestu. Pilat ne razume — čudi se... .

PRED OBLIČJEM "LISJAKA"

Jezus je nekoč poprej rekel o Herodu: lisjak — avitorepec. Zdaj se prvič srečujeta iz oči v oči. Pilat je bil ves srečen, ko je zvedel, da je Jezus Galilejec, torej pod oblastjo Heroda. Rad bi se izvil iz zadrege, saj je živo čutil, da ima pred seboj nedolžnega, ki ni kriv zločinov, kot kričijo Judje. Če ga obsodi Herod, Pilatu še rok ne bo treba umiti. Tudi on je skušal biti — lisjak... .

Zakaj je bil tudi Herod v Jeruzalemu, ni povestano. Toda ker je bil Jud, si lahko mislimo, da je bil pač med "romarji" za pashoveliko noč. "Lisjak", kot je bil, se je hotel izkazati za pravovernega Juda. Zakaj sta bila s Pilatom v sovraštvu, tudi ni povestano. Razlagalec sklepajo, da zato, ker je nekaj časa poprej Pilat dal pobiti nekaj Herodovih podložnikov. Tako je bil segel v njegovo oblast, zdaj želi to popraviti. Prijatelstvo s Herodom je dosegel, ni pa dosegel tega, kar je predvsem hotel: Herod se je zadovoljil s smešenjem Jezusa, sodno razpravo naj pa le Pilat sam konča... Večji lisjak je preslijačil manjšega... .

SLOVENSKA CESTA BO MORALA ČAKATI

(Piše "The Economist" v Angliji)

MR. RIBIČIČ, JUGOSLOVANSKI ministrski predsednik, se je odločil ostati trden v ostem prerekjanju med zvezno vlado in Ribičičeve rojstno republiko Slovenijo. On sam in njegovi ministri so morali pohititi nazaj v Belgrad sredi polletnih počitnic, ker so Slovenci napravljali tak ropot, ko je zvezna vlada odklonila Sloveniji delež pri posojilu od svetovne banke. Jugoslavija si je tam izposodila \$ 35 milijonov dolarjev. To je že četrto posojilo, ki je bilo dano za moderniziranje cest in raznih drugih gradb. V načrtu je, da banka prispeva 40% stroškov, 60% naj bi plačala tista republika, na katere ozemlju se ceste gradijo.

Konkurenca za ta denar med republikami je huda, vendar je Slovenija trdno pričakovala, da bo svoj delež dobila. Gre za gradbo avtomobilske ceste od Št. Ilja na avstrijski meji do Nove Gorice na italijanski meji. Cesta naj bi predvsem služila turističnemu prometu od severa in zahoda. (94 procentov turističnega prometa na poti v Jugoslavijo se pomika skozi Slovenijo). Iz tretjega posojila je Slovenija dobila delež in je z njim zgradila večji del nameravane ceste. Nedodelana ostaja dva odsek ain denar zanju naj bi prišel iz četrtega posojila.

Toda ko je uradna agencija objavila zvezni načrt, kako naj se četrto posojilo uporabi, ni bilo v objavi nobene besede o cesti v Sloveniji. To je vzbudilo val protestov v Sloveniji: partijsko vodstvo, vlada, parlament, krajevni odbori, časopisje — vse je bilo skrajno ogroženo.

Slovenci zamerijo Belgradu, da se mu je tako mudilo. Zadevo so sklenili v Belgradu na seji ministrov dne 17. julija, ko baje ni bil prisoten niti eden slovenskih zastopnikov. Belgrad niti ni obvestil Ljubljane in naprej, kaj bo na programu razpravljanja. Belgrad sicer to zanikava priznava pa, da so se tozadevna pisma na poedine republike kaj lahko izgubila na pošti. (Tudi vlada v Zagrebu izjavlja, da o stvari ni bila obveščena)

Za temi formalnimi protesti in pritožbami se skriva prepričanje Slovencev (in Hrvatov), da Belgrad odriva bolj napredne republike od deležev iz federalnih sredstev. Slovenci se potegujejo za to, da bi se denar nalagal tam, kjer bi največ koristil skupni državi; jezi jih, da bi ne dobila vsaka republika, kar ji jo njihovih mislih gre. Pri-

tožujejo se, da njihova ekonomska politika v Belgradu ne najde razumevanja. Prav ta najnovejša odločitev Belgrada se jim zdi živ dokaz za to. Njihova ekonomija za poteguje za to, da naj vsaka republika v svojih mejah skrbi za boljši razvoj gospodarstva v zadevah, kot so turizem, trgovina in promet.

Belgrad odgovarja Slovencem: V Sloveniji je v letu 1968 prišlo celokupnega dohodka \$ 924 na poedinca, in to je visoko nad jugoslovanskim prečjem, ki znaša le okoli \$ 500. Makedonija sama zmore le \$ 250, Kosmet pa komaj \$ 200. Zato naj Slovenija prizna, da je gradnja cest veliko bolj potrebna v manj razvitih republikah. To naj jim priporomore do višjega standarda.

Na to pravijo Slovenci: To je lahko vse res, nič manj pa ni res, da Slovenija prispeva federaciji iz svojih dohodkov celih 30 procentov, čeprav ima samo 8 procentov prebivalstva v Jugoslaviji. Tudi kažejo na to, da je nujno treba slovensko industrijo, ki itak ni na široko zasnovana, modernizirati.

Vsega tega si Belgrad ne jemlje k srcu in Sloveniji obrača hrbet. Ivršni svet partije je že ob sodil protestiranje Slovencev kot nekaj, kar bi ne smelo biti dovoljeno. Ko je tako Belgrad uradno slovensko protestiranje zavrnil, je obenem precej jasno namignil, da bo Slovenija bolje upoštevana pri petem posojilu, ki se bo izvedlo prihodnje leto. Vendar vse kaže — spričo molka, ki je slovenska vlada z njim na to obljubo reagirala — da bo kaša med Belgradom in Ljubljano ostala vroča.

V TORONTU, CANADA, so Slovenci praznovali letos že DESETI vsakoletni "Slovenski dan". Kot vsako leto so se tudi letos zavzele zanj vse organizacije in ga izvedle v splošno zadovoljnost in navdušenje. Pozdrav in osebnega zastopnika vlade jim je poslal sam predsednik Trudeau. Med drugim je zapisal: V tej deželi je pravilo različnost, ne pa izenačenost. Slovenci ste prinesli važen delež kanadskemu državnemu življenju. Pošiljam vam najboljše želje, da bi veselo praznovali spomin svojega velikega pesnika Franceta Prešerna. Vaš P.E. Trudeau.

ŠE O MOŽU IN ŽENI

Ivan Štrucelj, W.A.

MNOGO SEM ŽE ČITAL, kar se je pisalo in se še piše o možu in ženi v zakonskem življenju. Prehodil sem veliko sveta in marsikje videl, koliko je nesrečnih zakonov. Skoraj bi rekel, da je več nesrečnih kot srečnih. Ne bom se spuščal v ugibanje, če je pri tem več krvide na ženah in manj na možeh. Različno je. To pa rečem, da se ob mislih na zakon in na pouk zakonskih dandasnes vse premalo ozirajo na to, kar je zapisano v svetem pismu. Saj smo kristjani in katoličani, sam pouk z dokazovanjem iz posvetne modrosti nam ne sme biti dovolj. Le poglejmo tudi, kaj pišeta o tem sveta apostola Pavel in Peter. Če se nam to zdi staromodno, je z nami nekaj narobe.

Veliki apostol sv. Pavel je zapisal:

"Žene naj bodo svojim možem podložne kakor Gospodu; zakaj mož je glava ženi, kakor je Kristus Cerkvi, sam odrešenik telesu. Kakor je pa Cerkev podložna Kristusu, tako tudi žene svojim možem v vsem."

Kje je potem enakopravnost? Naj le bo enakopravnost v vsem javnem življenju. Naj le ženske prejemajo enako plačilo za enako delo, naj le imajo enako pravico do izobrazbe v raznih poklicih. Temu prav nič ne nasprotujem. Toda v zakonskem in družinskom življenju apostolski nauk ni izgubil pomena.

Poglejmo, kaj piše sv. Peter:

"Prav tako bodite žene podložne svojim možem, da se, če kateri ne vrujejo besedi, pridobe

brez besede po vedenju svojih žena, ko bodo videli vaše bogaboječe in čisto življenje. Vaš okras naj ne bo zunanji, v kodranju las in navešanju zlatnine ali v noši oblačil. Rajši bodite skrit človek srca z nemlinljivim krasom krotkega in mirnega duha; to je dragoceno pred Bogom. Tako so se namreč zalšale tudi nekdaj svete žene, ki so upale v Boga in bile podložne svojim možem. Kakor je bila Sara poslušna Abrahamu in ga imenovala gospoda; njene hčere ste postale, če delate dobro in se ne bojite nobene grožnje.

"Enako, možje, živite s svojimi ženami kakor s slabotnejšim spolom po pameti in, ker so tudi one deležne z vami milosti življenja, jih imejte v časti, da se ne bodo ovirale vaše molitve."

Vidimo, da apostola ne dajeta naukov le zakonskim ženam, ampak tudi možem. Saj je razumljivo, da imajo tudi ti dolžnosti v zakonu, pa ne ravno majhne. Seveda si bodo pa vzeli k srcu besede apostolov le normalni zakonski možje, ne pa kakšni pijanci, kvartopirci, ženskarji in podobni. Vendar sem prepričan, da na splošno bo vsak mož spoštoval svojo ženo in jo ljubil, če se ona vsaj malo ravna po besedah sv. pisma. Čuval jo bo kot svoje oko. Zaupal ji bo denar, se z njo posvetoval v raznih zadavah gospodarstva in vzgoje, pa še v raznih drugih. V takih dobrih medsebojnih odnosih bosta tudi vzgojila svoje otroke. Na žalost takih zakonov ni pretežna večina. Preveč se zanemarjajo ali v celosti pozabljajo besede apostolov. Res ne moremo pričakovati, da bi sveto pismo brali in razmišljali neverni, ampak da ne misijo na to katoličani, je pa zelo žalostno. Ni čudno, da se dogaja med zakonskimi toliko nerednosti. Če bi božja beseda več veljala, bi bilo drugače in veliko manj pritožb o nesrečnih zakonih.

IZ PISMA IZ SLOVENIJE

Tito se je ustrašil Rusov na eni strani, na drugi pa raznih centrifugalnih sil republik v Jugoslaviji. Zdaj skuša okrniti razne pravice republik. Časopisi se morajo vdržati preostre kritike Sovjetov. Lansko jesen je bila pri nas velika "pripravljenost" za primer, če bi se Rusom le zahotel tudi po Jugoslaviji. Ljudje so si seveda dopovedovali, da Amerikanci ne bodo dovolili Rusom vdora v Jugoslavijo. Tito je pa pač toliko brihten, da ve: Amerikanci bi pač protestirali, po kakšni novi fronti jih pa zlasti zdaj prav nič ne skomina.

Torej mora Tito na kak način pokazati Rusom, da on in partija trdno sedita v sedlu. To je dosegel poleg drugih zlasti z dvema potezama:

ustvaril si je "nadvlado", v kateri sedijo iz republik po dva glavnih komunističnih mačkov, za predsednika vlade je nastavil Ribičiča, ki je star rankovičevac in baraba velike sorte.

Lanska "pripravljenost" je tudi drugače "koristila". Partija je spet postala popularna med mladino. Poprej so morali skoraj prositi mlade, da so vstopali v partijo, preteklo jesen se jih je precej vpisalo iz pravega navdušenja. Radi bi hodili svojo pot, toda Tito jih zavira, zlasti Slovence in Hrvate, da ne bi izsiljevali kakšne večje demokracije, ki njemu prav tako malo diši kot Rusom.

Gregorčičeva rojstna hiša Vrsno

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Pravljica: Peter Klepec

Peter Klepec je bil majhen in slaboten deček. Drugi dečki so mu nagajali. Peter je prosil Boga, da bi mu dal moči. Bog je njegovo prošnjo uslušal. Klepec je postal zelo močan.

Ko je bil Peter že velik, so prišli v naše kraje Turki. S seboj so imeli velikana. Turki so rekli cesarju, naj najde močnega človeka, ki bo njihovemu velikanu kos. Ko je Peter to slišal, se je ponudil cesarju za boj z velikanom. Cesar se je namehnil, ko je videl, kako majhen je Peter. Ni vedel, kako močan je.

Drugi dan je šel Peter, da bi se srečal z velikanom. Turek se je zasmehjal, ko je zagledal Petra. Dal mu je roko. Peter jo je pograbil in iztrgal. Z drugo roko je hotel Turek Petra udariti, pa Peter ni čakal. Sam je udaril in bil hitrejši. Turek se je zvrnil na tla.

Turki so bili zelo jezni. Hoteli so napasti Petra. Ta pa prime za drevo v bližini. Izpuli ga in maha z njim po Turkih. Veliko jih je potolkel, drugi so zbežali.

Škoda, da zdaj ni več med nami Peter Klepec. Jaz bi rada videla, če bi se hotel kakšen naš Kotičkar iti metat z njim. Morebiti Martin Konda iz Sydneya, ki si je gotovo nabral veliko moči pri lovu na polhe. — Anica.

K O B A R I D leži v lepi dolini Soče na Pirmorskem. Kraj je sam na sebi majhen, za nas je zlasti zato znamenit, ker je tam kaplanoval pesnik Simon Gregorčič. Napisal je toliko lepih pesmi, da mu ljudje pravijo Goriški slavček. Ali znate katero njegovih pesmi? Morebiti tisto o Veselih pastirju?

Rad ima konje

Dragi Kotičkarji: — Danes vam bom pisal o konjih. Ko sem bil v domovini, smo se vozili s Pramom in Miškom. Konji so zelo pametni. Radi ubogajo in pridno delajo. Včasih so že tudi malo leni, pa pade po njih bič. Jaz sem konje najraje jahal, pa tudi voziti se je lepo. Da le malo potegnete za vajeti, pa voz že gre naprej. Konja je treba krmiti in paziti, da ne piye vode, kadar je vroč, in da ne stoji na prepihu. Hranimo ga s senom in ovsom, pa tudi košček kruha rad vzame z roke. Konjiček ve, kdo ga ima rad in kdo za njega skribi.

Pri oranju zemlje morata biti dva konja, eden sam ne more orati, posebno če je zemlja suha in trda. Mora pa biti vsak konj podkovan z železno podkvijo. Pozimi mora biti podkovan na ostro. Njegov komat je treba večkrat premenjati, očistiti in namazati. Za jahanje mora biti sedlo ali vsaj deka in uzda. Poleti se vozi z vozmi. Kolesa pri vozu je treba mazati s tako črno mastjo, da raje tečejo. Pozimi pa se vozi s sanmi. Ponoči mora imeti vsak voznik luč. Pozimi mora imeti vsak konj zvonček, da se sliši, ker sani tečejo polhko in potihem. Pozdravlja vse Kotičkarje — Martin Konda, No. Strathfield, NSW.

Mami je pomagala

Dragi Kotičkarji: — Imeli smo zopet šolske počitnice. Bila sem samo doma in pomagala mami. Mama je pa pomagala meni, da se bomo naučili za proslavo očetovskega dne. Učimo se jaz, bratec Bogdan in sestrica Judita. Očetovski dan bo na slovenski zemlji. Upam, da bo lepo vreme, kot je bilo za materinski dan. Želim tudi, da bo dosti ljudi. Drugače bo bolj žalostno. Pozdrav vsem! — Mirjam Bavčar, Fairfield, NSW.

Njena povest

Dragi Kotičkarji: — Napisala vam bom povest, ki sem jo slišala v slovenski šoli. Pet fantov je šlo po svetu. Ko so bili utrujeni, so se usedli na travo. Eden je začel štetiti: eden, dva, tri, štiri. Sebe je pozabil štetiti. Zato so fantje mislili, da so enega izgubili. Hitro so vstali. V travi so videli kotanje, kjer so poprej sedeli. Začeli so jih štetiti. Bilo jih je pet. Mislili so, da je eden med njimi čarovnik. Ustrašili so se in se razbežali. — Zinka Simunko, Melbourne.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Suzana Matejka Snedic, Enmore. Oče Ciril, mati Metka r. Polajnar. Botrovala sta Metod in Zorica Snedic — 5.7.1969.

Joseph Anton Neukam, Fairfield. Oče Joseph Karl, mati Silva r. Štefanc. Botrovala Anton in Johanna Zupančič — 5.7.1969.

Mihail Vinko Štibilj, Turramurra. Oče Vinko, mati Elizabeth r. Skinner. Botrovala Jože in Barbara Benčina — 13.7.1969.

Rosana Marija Stemberger, Croydon. Oče Rudolf, mati Dragica r. Rolih. Botrovala Janko in Neva Janžekovic — 3.8.1969.

Brigita Marija Osolnik, Mawson, A.C.T. Oče Vinko, mati Marija r. Falež. Botrovala Cvetko in Ada Falež — 16.8.1969.

Sonja Marija Novak, Kirrawee. Oče Slavko, mati Marica r. Šircelj. Botrovala Pavlina in Anton Šircelj — 23.8.1969.

Robert Anton Fabian, Ultimo. Oče Stanko, mati Ana r. Rusjan. Botrovala Dalibor in Lina Sedlbauer — 31.8.1969.

P o r o k e

Rudolf Gerdevič iz Skadanščine (župnija Slivje) in **Ivanka Vrtelj** iz Podgraj. Priči Emil in Dora Hrvatin — 12.7.1969.

Albin Sedmak iz Ilirske Bistrike in **Angela Kostevec** iz župnije Izlake. Priči Branko Sedmak in Andreja Kostevec — 26.7.1969.

Adolf Lapornik iz Laškega in **Matilda M. Babšek** iz Makol. Priči S. Menner in E. Smith — 26.8.1969.

A n g e l i s m r t i

Janko Janžekovič, devet let star sinko Martina in Marije r. Fabjančič, se je v Croydonu pri igranju smrtno ponesrečil 10. avgusta. Pogrebno opravilo z mašo je bilo 14. avg. v Enfieldu, sprevod je šel na pokopališče Rookwood.

Franc Potepan, 30 let star zakonski mož iz Bass Hilla, je postal dne 28. avgusta žrtev svojega poklica. Pri pleskanju v St. Petersu je padel z odra tako nesrečno, da so poškodbe na glavi povzročile naglo smrt. Pogrebno opravilo z mašo 30. avgusta v Bass Hillu je privabilo mnogo rojakov k molitvi za spoštovanega rajnika in v dokaz iskrenega sožalja vdovi Ivanka r. Černe. Pogrebni sprevod je zavil na pokopališče Rookwood.

Obema rajnima večni, pokoj, žalujočim iskreno sožalje!

ČRNEC V EVROPI

(OGNJIŠČE, Koper)

Dragi oče, policija me je popisala in to je bilo takole: po maši sem stal pri cerkvenih vratih ob oglasni deski. Tu so bile tri ženske, ki so obirale četrti, ki je izstopila iz Cerkve. Noči biti katoličanka.

Ena je rekla: "Tako slaba ženska! Čisto prav je, da je izstopila, saj bi se je me dobre kristjanke morale sramovati, če bi ostala." Druga je rekla: "Seveda, bila je že od nekdaj lahko blago, že delj časa sem jo opazovala". Tretja je dodala: "Tako grem v karitativno pisarno, da ji ja ne bodo kaj dali, če bo kdaj prišla prosit". In prva je spet rekla: "Nič se ne bojte, da bi kdaj šla na karitas. Ona ima verjetno svojo lastno karitas, saj veste, da karitas po naše pomeni ljubezen. S to karitas si gotovo kaj zaslubi."

In tedaj so se vse tri strašansko smejale. Jaz pa sem se razjezil, stopil k njim in rekел: "Če vas slišim tako govoriti, se mi ni treba nič čuditi, če ljudje izstopajo iz Cerkve."

Najprej so popolnoma utihnile, nato je ena rekla: "Zakaj pa, če smem vprašati?"

Rekel sem: "Pri nas v Afriki je bil nekoč čarownik, ki je imel v svoji kolibi mnogo kač. Seveda živih. Če je prišel k njemu kak tujec in ga prošil za prenocišče, je čarownik dejal: Lahko prenociš pri meni, le pridi, zunaj so levi, le pridi, dobro prenocišče imam zate! Ko pa je potem tujec videl številne kače, je takoj stekel ven. Raje je prenoveval pod grmom, čeprav je bilo nevarno, da ga bodo levi požrli."

Ena izmed njih je rekla: "Kaj hočete s tem povedati?"

Rekel sem: "Cerkev nas vedno svari pred nevarnostjo sveta in govoril: Pridi k nam in reši svojo dušo! Toda ko pridejo ljudje v Cerkev, najdejo tam mnogokrat kače, ki jih pikajo."

Tedaj so ženske postale divje. Ena je rekla: "Ti umazana reklama paste za čevlje! Pojdite raje v Prater in se daj tam nagatit za panoptikum!" Druga: "Če boste tako govorili, boste kmalu beli namesto črni in sicer od samega strahu." In tretja: "Ne, kaj takega pa še ne! Komaj smo se pred nekaj leti znebili Rusov, pa ti pride sem neki Ašasnti in hoče imeti besedo!"

Nato so vse hkrati govorile in zelo glasno. Prišel je policist in nas vse popisal. One tri so odšle, policist mi je pa dejal: "Moj dragi gospod, kako se že pišete, aja, Obolungwe, morda ste v Afriki lovili tigre in leve, toda verjemite mi, še zdaleč niste izučeni!" — Mihail Obolungwe.

Slovensko DRUŠTVO SYDNEY

IZ DRUŠTVENEGA ŽIVLJENJA

1. Nabiralna akcija, ki jo je pričelo društvo za pomoč vdovi smrtno ponesrečenega Franca POTEPEANA, je naletela na dovolj lep odziv. Prosimo vse, ki lahko pomagate družini v nesreči, da po svoji vesti in moči prispevate. Denar pošljite blagajniku društva in mu napišite, da je namenjen za Potepanov sklad. Pomagajmo vsi, majhne mu otroku lahko s skupnimi močmi rešimo dom, če mu že očeta ne moremo vrniti. Zbiranje bo zaključeno 15. oktobra 1969.

2. Vabljeni ste, da prihajate na slovensko zemljo čim pogosteje. Vsako soboto je tam šola, enako tudi ob nedeljah. Na razpolago imate šah, karte in še kaj. Tudi slovenske glasbe ne manjka. Če igrate instrument, ga prinesite s seboj, se bomo malo zavrteli.

3. OBČNI ZBOR društva bo letos v nedeljo 12. oktobra ob 2h popoldne na slovenski zemlji 45. Ferrers Rd. Horsley Park. Udeležba je za člane obvezna, vsi ostali, ki se za društveno delo zanimate — dobrodošli!

4. Očetovski dan smo letos praznovali na prav poseben način. Levji delež dela za prireditev na zemlji je imela gospa Marija Košorok. Lepa hvala tudi vsem ostalim, ki ste pomagali (g. Ratko nam je pokosil travo) in gospodinjam, ki so napokle potic, da je bilo veselje. S slogo se lahko veliko doseže. Če se bomo vsi trudili, bo slovenski hribček v Horsley Parku kmalu postal dragocen košček domovine v tujini.

5. V bodoče bodo društveni prostori na slovenski zemlji na razpolago članom in njihovim prijateljem redno vsako nedeljo od 12h do 6h popoldne. Odbornik društva vam bo na razpolago z nasvetom in pomočjo. Otroci bodo imeli igre in pouk od 3h do 5h. Namesto v "bush", pridite na piknik na svojo zemljo.

6. Vse društvene novice lahko prečitate na društveni oglasni deski, ki je v društveni pisarni — 45. Ferrers Rd. Horsley Park.

7. Letošnje volitve na občnem zboru bodo po pravilniku, ki je bil predložen v registracijo skupno z društvenimi pravili. Člani bodo o podrobnostih posebej obveščeni.

8. Blagajnik prosi, da plačate članarino za leto 1969 — 1970. Članarina znaša \$4.00

9. Ste bili na mladinski prireditvi na zemlji? — citajte oglase v "Mislih".

10. Skupina društvenih članov, ki je odšla na trimesečno potovanje v domovino, se bo vrnila 19. septembra. — Jože Čuješ.

S.D.S. MLADINSKI ODSEK

Vsa mladina vabljena na "Mladinski piknik" na slovenski zemlji 45 Ferrers Rd.
v nedeljo 21. sept. ob 1. pop.

Mesovje in klobase prinesite s seboj.

Pekli boste sami!

Stanko Petkovšek.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi na

GASILSKO VESELICO

Sobota 27. septembra

PARISH HALL, Smithfield, NSW.

Vogal Justin & Neville Sts.

Zapor s "Celjskim piskrom" in še kaj.

O d b o r

SAMSKI SLOVENEC

(tak že nad 50 let, drugače pa dobro stoječ) se želi seznaniti s Slovensko sebi primerne starosti v svrhu ženitve.

Ime in naslov pri MISLIH

MIHA NOČE V TOPLICE

Poslal Peter Bizjan

P. urednik! To zgodbico je nekoč napisal župnik Filip Terčelj. Bral sem jo v Družinski praktiki. Zdi se mi zelo zabavna in vesela. Ne verjamem, da se bo kdo pritožil, če jo ponovite v MISLIH. — Peter.

BOG JE DAL STRICU MIHU 50 let in na vsako leto tri kile mesovja. Pozimi je mož tovoril svojo težo še dovolj potrpežljivo, poleti pa ni zmogel zoprne vročine. Stric Miha je postal v mesecu juliju pravi parni kotel. Ker mu pod palcem ni kaj manjkalo, je sklenil, da pojde v toplice. Prej pa je vprašal za svet sosedovega Blaža.

"Kajpada, v toplice pojdi!" je dejal Blaž. "Toplice nesejo dol in te postavijo gor. Imam zlasto izkušnjo. Zjutraj te slečejo in povijejo v mokre cunje in nato v volnena zagrinjala ter te zadelajo tako, da ne moreš premakniti nobenega uda razen prstov na nogi".

"Torej te prešajo . . .", je godrnjal stric.

"Ej, pa ti to dobro dene! Prenesejo te v kopalcico in spustijo vate paro, da se potiš celo iz nohtov. Nato hajd v kopalno kad! Kakršnega te je Bog dal, te denejo v vodo. Tri golide ti treščijo na hrbet in pravijo, da je to mrzli poliv".

"O jej, o jej!" vdihne stric.

"Nič se ne plaši, Miha! Nato greš na sprechod. To se pravi po domače, pohajat te pošlejo. Med potjo moraš pitи vodo in spet vodo, nič drugega ti ne privoščijo. Ti žlepneš, vodo, oni pa stojijo okoli tebe in hvalijo: odlična voda! Nič jim ne verjemi. Voda je že dobra od zunaj. Toda od znotraj, nak! Od znotraj ima strašanski učinek".

"Ah!" se zgrozi Miha.

"Okrog enajste te pokličejo spet v vodo. Zdaj sediš kot bi se cvrl v peklenškem kotlu. Opopoldne se sprehajaš in ob eni ti prinesejo kosilo. Seveda, tako oni pravijo. Kakšno kosilo? Bistra juha, trda žemlja in solate za dve kozi. Tako predpisujejo ti učeni doktorji, da več priskoparijo na račun tvoje kože. Popoldne pa telovadba. To se pravi: neki rogač šteje ena dve, ena dve. Ti pa privzdiguješ svojo debelo lastnino zdaj gor, zdaj dol, zdaj sem, zdaj tja, da ti nazadnje moli jezik iz ust. Človek bi rad šel spati, toda spati te ne puste. Vljudno te peljejo v prho in izlijejo nate celo ploho. Ti pa plešeš kot star medved in stopicaš zdaj na desno, zdaj na levo. Moker si kot glista in še ti ne dajo miru. Vedno ponavljajo staro preizkušeno zdravi-

lo: Kar tvojemu telesu in želodecu diši, to je zdravju škodljivo; kar ti je zoprno, to je zdravilno. Ti imas na primer rad klobaso, pivo in tobak. Miha, slabe reči si si izbral! Zato te bodo toliko časa cvrli in mučili, da se ti posuši zadnja kapljica piva in izhlapi zadnji tobakov dim. To so strupi in strupe ti preženejo z vodo."

"Nehaj vendar!" je renčal stric Miha.

"Nikar se ne vznemirjav! Stvar še ni končana. Od petih do šestih zvečer se začne tekanje. Vse: staro in mlado, dedci, ženske, fantje, dekleta se love, kot bi se šli otroci slepe miši. In ti, Miha, boš zraven. Oči ti bodo zavezali, pa bokolovratil zdaj na desno, zdaj na levo. Preteto smešne so te bridke ure. Ponoči pa spiš kot kamnen. Čez mesece postaneš suh kot cigara. Koža se ti opleta kot oslu pod vratom. Kar si žezel, si dosegel".

"Figo!" je dejal stric Miha. Obrnil je Blažu hrbet in pljunil na debelo. Veliko težkega si je upal stric prenesti v življenju, a takih naprov ni zmogel njegov pogum.

"Rajši špeh kot kosti!" Tako se je tolažil in še dalje vdano prenašal svojo pezo.

"Toplice so za škrice", je še dostavil in lepo doma ostal.

JUTRO NA KRASU

Srečko Kosovel

Sam grem po dalini kraški,
kadar vanjo jutro sije
in se morje zdrave sile
v mlado dušo mi razlije.

Sklonil bi se in pokleknil
pred ognjenim veličastvom,
kakor kralj bi šel po Krasu
v duši s silo in bogastvom.

In pod silo mlade duše
bi se zemlja premaknila,
naša zemlja, bratje moji,
k soncu bi se primaknila.

Z vseh vetrov

ZLATI JUBILEJ SLOVENSKE UNIVERZE je z posebno zelo povečano izdajo proslavil tedenik "Svobodna Slovenija" v Argentini. Leta 1919 je na mreč po prizadevanju Slovencev, zlasti dr. Korošca, Belgrad dovolil, da se v Ljubljani ustanovi novo vseučilišče, ki so Slovenci pod Avstrijo zaman po njem hrepeneli. Ustanovitev slovenske univerze je dvignila narodu samozavest in ponos. Dala je slovenskemu dijaku možnost, da je študiral doma v svojem jeziku in narodnem duhu. Sicer so po neje razni belgrajski režimi skušali univerzo, ki je takoj spočetka obsegala vse fakultete, po možnosti okrniti, toda Slovenci so jo znali ohraniti vse do letošnjega zlatega jubileja.

BESEDA O REGRATU tudi prav gotovo spada na to mesto, saj ga je najti zares pod vsemi vetrovi in celo na vseh vetrovih. Nehvaležni zemljani ga imajo za plevel in ga trebijo, kar se da. Zelo malo nas je pametnih in nam služi za redilno in zdravo solato. Regrat je zelo bogat na mineralih: kalciju, fosforju, železu. Še bogatejši pa na vitaminih. To se pove takole: 100 g regrata ima 14,000 mednarodnih enot vitamina A ter 0.19 mg tiamina in 0.26 mg riboflavina. — Ste videli? Ha! Pa se najdejo zemljani, ki regratu pravijo — plevel! Na mizo z njim!

TUDI MIŠI SO DRAGOCENE — včasih. Šest takih kažejo v Sydneyu — Taronga Park Zoo. So posebne, redke sorte. Našli so jih nekje v Queenslandu: mamico in šest mladičev, ki so bili od sile mičkeni. Odnesli so jih domov, pa je stara pobegnila. Konec? Ne! Spretna deklinata jih je krmila z mlekom s pomočjo umetno izdelane "slamice". Po 18 dneh so že mladički začeli sami segati po primerni hrani. Kmalu so bili zreli za odhod v Zoo. Lahko jih greste gledat.

KARDINAL O POLITIKI. Eden najnovnejših in najbolj "vidnih" kardinalov je Francoz Danielou, jezuit. Časnikar ga je vprašal: Kaj mislite o delu v politiki? Izvleček iz odgovora: Katoličani se morajo zavedat isvojih odgovornosti na mednarodni ravnnini. Duhovnik mora laiku prikazati politiko kot resnično človeško stvarnost. Kristjani sicer ne smejo biti prepričani, da je samo njihova politika pravilna, toda morajo biti politično orientirani, morajo delati politiko, morajo imeti politi-

ko. Vendar ne smejo istovetiti politiko in krščanstvo. Duhovnik naj ne ukazuje, kako mora vernik voliti.

IZVOZ KLETVIN IZ ITALIJE v Slovenijo in drugam v Jugoslavijo skušajo Italijani ustaviti. Zavedajo se pa, da se izvoz ne bo ustavil, če sami več in več tega "blaga" pridelajo v svoji domovini. Zato so sklenili — ne še ravno vsi — da bodo kletev začeli doma resno pobijati. Okoli 80 čedno mislečih Italijanov se je zbral v Firencah in so o zadevi razpravljali. Ugotovili so, da je v Italiji med 53 milijoni prebivalcev 15 milijonov "kroničnih" preklinjevalcev. O številu "akutnih" si niso upali ničesar reči. Sklenili so započeti akcijo, da z resnim delom in prebuditvijo javnega mnenja poskusijo kronične in akutne preklinjevalce širom po Italiji ozdraviti. O uvozu kletvin v Slovenijo niso govorili, omenilo ga je koprsko OGNJIŠČE, ki o sestanku v Firencah z odobravanjem poroča.

"DUHOVNIKI TRETJEGA SVETA" je ime struji duhovnikov Latinske Amerike, ki je nastala pred leti v Brazilu. Razširila se je po vsej južni Ameriki in drugod po "nerazvitem" svetu. Namen teh duhovnikov je študij socialnih problemov in njih reševanje med verniki in vsemi ljudmi. S socialnim delom se skušajo približati ljudem in jih napraviti tudi bolj sprejemljive za Kristusov nauk. Je pa med njimi, kakor povsod, nekaj skrajnežev, ki pri svojem delu prehajajo na popolnoma politično polje in se znajdejo v objemu z levičarji in zagovorniki nasilja. Rado se jim zazdi, da brez nasilnega postopka ne bo mogoče priti do večje socialne pravičnosti . . . S tem jemljejo ugled celotni struji "duhovnikov tretjega sveta".

"CERKEV V STISKI" (Die Kirche in Not) je zborovala v nemškem mestu Koenigstein tudi letos v juliju. Med 400 udeležencami 27 narodov so bili tudi Slovenci. Bil je že 19. tak kongres. Letošnjemu so dali v razpravo misel: Nemir v Svetu. Med delegati so bili tudi pravoslavni in protestantje. Papež jim je poslal pozdrav in blagoslov. Zborovali so več dni. Med resolucijami, ki so jih sprejeli in objavili, so naslednje misli: Tudi skorajšnja uresničitev evropske skupnosti je pogoj za rešitev perečih vprašanj. — Kristjani imamo nalogu svet spremeniti, toda ne s silo, ampak z vplivom brez sile. — Za kristjana ni nobeno stanje brezupno.

NA BOLGARSKEM so bile letos v maju velike proslave v spomin 1100-letnice smrti sv. Cirila. Cirilu in bratu Metodu so izkazale zasluženo čast cerkvene in državne oblasti. Zanimivo je, da so ju slavili kot — Bulgara. To bi seveda ne bila nikaka nesreča ne za oba brata ne za nas, vendar zoper zgodovino ne gre grešiti. Ta zelo jasno priča, da sta bila rojena Grka. V kolikor sta se poslovanila, je bilo uspeh učenja in — ljubezni.

SUEŠKI PREKOP kaj čudno "proslavlja" svojo stoletnico. Ko so ga leta 1869 odprli in začeli uporabljati, so se vršile velike slovesnosti in občudovanja genialnega francoskega inženirja, ki je delo izvedel, nikjer ni manjkalo. Ob stoletnici je kanal zaprt, neuporabljan in že tudi neuporaben. Puščavski peselek ga zasipa, velike ladje bi ne mogle po njem, čeprav bi ga spet odprli. Pa ga svet komaj še pogreša. Letala so prevzela mnogo potniškega prometa, ki je bil blizu sto let navezan na Suez, ogromne ladje pa prepeljejo toliko blaga, na primer olja, okoli Afrike, da se zamujeni čas ob množini dovoza komaj kaj pozna.

EVROPSKE NARODNE MANJŠINE, ki imajo lastno skupno organizacijo, so v letošnjem marmcu zborovale na Danskem. Zanimivo je vedeti, od kod vse so se zbrali njihovi zastopniki. Naštetojih: Bretonci iz Francije, Škotje iz Anglije, Danci iz Nemčije, Nemci iz Danske, Frizi iz Danske, Nemci iz južne Tirolske in iz Sudetov, Alzačani in Lorenčani iz Francije, Švedi iz Finske, Latonec iz Švedske, Hrvatje iz Gradiščanske, Slovenci iz Koroške in še nekaj drugih. Iz Španije pa niso mogli priti ne Baski ne Katalonci. Baje vse evropske jezikovne manjšine štejejo kar 20 milijonov.

VLADIMIR BAKARIĆ, poglavar hrvatskih komunistov, je dal intervju nemškemu časniku *Der Spiegel*. Nemec ga je vprašal: Kakšno možnost ima pri vas državljan volilec vplivati na vodstvo države, ko imate samo eno stranko? — Bakarić je mojstrsko pojasnil: Ni res, da imamo le eno stranko, resnica je, da nimamo nobene stranke. Volilci ne glasujejo za stranko, ampak le za svoje lastne kandidate . . . — To je beseda iz ust modrega moža!

HRVATSKA BRATSKA ZAJEDNICA je ime veliki podporni in dobredeln organizzacija za Hrvate v Združenih državah Amerike. Letos praznuje svojo 75-letnico. Njenemu uradnemu glasilu je ime "Zajedničar". Organizacija šteje 115,000 članov in članic. Premoženja ima nad 20 milijonov dolarjev. Kdor pozna Hrvate in njihovo politično ter narodnostno orientacijo, se mora čuditi temu dejstvu: Uradna linija Zajednice je vseskozi levičarska in naklonjena komunističnemu režimu v

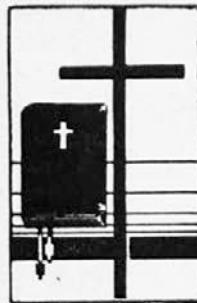
Jugoslaviji. "Zajedničar" je urejevan v tem smislu. Podobno kot glasilo Slo. Narodne Jednote, ki izdaja glasilo "Prosveta".

DR. SAVOJE MADIRAZZA, zdravnik, po rodu Dalmatinec, je nedavno umrl v Sydneju. Odpovalo mu je srce. Mnogi Slovenci so ga poznali in se zatekali k njemu v bolezni. Točno mesec za njim je umrla tudi žena, ki ni mogla preboleti izgube moža. Eden njunih sinov je skoraj ob istem času promoviral za zdravnika na sydneyjski univerzi.

O "VALU OGORČENJA" V SLOVENIJI po belgrajski odklonitvi pomoči za za cesto Št. Ilj — Nova Gorica so pisali tudi časopisi v tujini. S svojimi poročili so napravljali vtis, da je v Sloveniji (dosledno v vsej Jugoslaviji) že čudovito veliko svobode, ko ljudstvo sme tako na ves glas napadati režim. Bolj bistri opozovalci pa sodijo, da so vso reč zamislili in izvedli vrhunski komunisti sami prav zato, da se vera v "svobodo pod komunisti" čim bolj zanese v svobodni svet, posebej med emigracijo iz Jugoslavije. Režimu doma taka vera dobro služi in ji zna spretno izkorisčati. "Val ogorčenja" je bil dovoljen, celo nalašč uprizorjen prav v Sloveniji, ki je na pragu Evrope in sveta. Od tam se hitro izve v svet, kaj se godi za mejo. V kaki republiki bolj na jugu bi režim tak "val ogorčenja" v koreninah zatrli . . . Pač mnenje!

KNJIGO DR. FELICIJANA o vplivu ustoličevanja koroških vojvod na ameriško ustavo preko Thomasa Jeffersona so ameriške revije zelo ugodno ocenile. Nekaj teh ocen navaja Mirko Javornik iz Washingtona v argentinskem 14dnevniku *Sij* slovenske svobode. Javornik svoje poročilo zaključuje s temi besedami: "... Felicijanova knjiga navlčic svojim, recimo, epochalnim odkritjem in navlčic tehtnim priznanjem v svetovni strokovni kritiki še ni bila, vsaj kolikor je (meni) v tem trenutku znano, deležna najmanjše omembe zgodo vinarjev v jugoslovanski Sloveniji, baje matici vsega, kar je naše".

KJE SE JE TO GODILO, ni nikjer zapisano. Močan človek je stal pred sodiščem zaradi telesne poškodbe znancu. Neprestano je zatrjeval, da je onega samo malo udaril. Koliko vendar, je silil vanj odvetnik. Malo, sem rekel, zares malo. Nasadnje je odvetnik predlagal: Stopiva skupaj in kar na meni pokažite, koliko ste onega udarili. In sta stopila skupaj. Močni človek je naprej prisoli odvetniku nekaj krepkih udarcev, potem ga je obrnil in mu od zadaj dal tako brco, da je odletel na mizo pred sodnika in tam obležal. Močni človek je potem rekel sodišču: Če vam zdaj povem, gospode, da sem onega udaril stokrat manj, prav lahko izračunate, koliko sem ga.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

66 Gordon St., Paddington, N.S.W. 2021

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja sept. 21 (tretja):

Leichhardt (Roseby in Thornley Sts.) ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja sept. 28 (četrta):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:30

Nedelja oktober 5 (prva v mesecu):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja okt. 12 (druga):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis) ob 4.00 pop.

MOLITEV ZA DOMOVINO

Krožek Slomšek-Baraga spet vabi k molitvi za slovensko domovino v nedeljo 28. septembra po službi božji pri sv. Patricku, Sydney.

S to skupno molitvijo se posebej pridružujemo vsem, ki širom po svetu molijo za blagor domovine v okrilju "MOLITVENE ZVEZE za slovensko domovino." Zveza priporoča med drugim naslednjo molitev, ki naj bi jo ljubitelji domovine večkrat opravili:

O Bog, ki edini vladajoči vse narode sveta, poglej milostno na tebi vdani slovenski narod. Po zasluženju tvojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je svoj narod zelo ljubil, hkrati pa poklical pod svoje okrilje vse narode sveta, podeli slovenskemu narodu mir, edinost in svobodo. Amen.

DODATEK

Torek 7. oktobra: St. Patrick, Sydney ob 8. zvečer:
rožni venec in maša v čast Kraljici rož. venca.

Nedelja 12. oktobra: WOLLONGONG, POZOR!

Ponovitev nove maše p. Stanka Zemljaka ob 4. pop. Srečanje z njim ob 5. v dvorani poleg katedrale.

Nedelja 19. oktobra: CANBERRA, POZOR!

Ponovitev nove maše St. Patrick, Braddon, ob 11:30. Po maši srečanje v dvorani O'Donnell Youth Centre.

Nedelja 26. oktobra — KRISTUS KRALJ. — Ob 2h popoldne ponovitev nove maše v župnijski cerkvi Merrylands. Namesto oktobrskega romanja. Po maši družabnost v naši bodoči cerkvi.

NOV VSTAVEK V MAŠNI OBRED

Tako po povzdiganju reče mašnik, obrnjen k ljudstvu, naslednje besede:
SKRIVNOST VERE.

Vsi navzočni odgovore počasi in razločno, enoglasno:

TVOJO SMRT OZNANJAMO, GOSPOD,
IN TVOJE VSTAJENJE SLAVIMO,
DOKLER NE PRIDEŠ V SLAVI.

Pri mašah v angleščini je obrazec tak:
Let us proclaim the mystery of faith:

Odgovor:

Christ has died,
Christ is risen,
Christ will come again.

NOVO OD "SVET, SVET" DO OCENASA

Ta — srednji in glavni — del sv. maše smo poznali pod imenom: kánon. Beseda pomeni nekaj ustaljenega, točno predpisanega. Zdaj pravimo temu delu sv. maše "evharistična molitev". Pa tudi ni več samo ena. Prejšnja je sicer ostala, ima pa duhovnik z verniki vred na izbiro še tri druge, ki jih lahko moli razne dni namesto dosedanje. Ta novost uvaja v mašo dobrodošlo spremjanje, da ni vedno in vedno isto.

Za nedelje se priporoča evharistična molitev, ki jo boste od časa do časa slišali pri naših slovenskih službah božjih. Prav bo, če si jo vnaprej pozorno ogledate in premislite, zato naj bo na tem mestu natisnjena. Ob svojem času jo boste dobili na posebnih listkih za uporabo pri službah božjih — Glasi se:

Resnično si svet, Gospod — in po pravici te hvali vse stvarstvo ker po svojem Sinu, našem Gospodu Jezusu Kristusu — z močjo Svetega Duha — vse oživljaš in osvečuješ. — V vseh časih si zbiraš božje ljudstvo — da tvojemu imenu od sončnega vzhoda do zahoda daruje čisto daritev.

Zato te, Gospod, ponižno prosimo — da po Svetem Duhu milostno posvetiš te darove, ki ti jih prinašamo. — Naj postanejo telo in kri tvojega Sina — našega Gospoda Jezusa Kristusa — ki nam je naročil, naj obhajamo te skrivenosti.

Tisto noč, ko je bil izdan, je vzpel Jezus kruh — se ti zahvalil in te počastil — ga razlomil — dal svojim učencem in rekel:

VZEMITE IN JEJTE OD TEGA VSI,
TO JE MOJE TELO, KI SE DAJE ZA VAS.

Prav tako je po večerji vzpel kelih — se ti zahvalil in te počastil — dal svojim učencem in rekel:

VZEMITE IN PIJTE IZ NJEGA VSI,

TO JE KELIH MOJE KRVI NOVE IN VEČNE ZAVEZE,

KI BO ZA VAS IN ZA VSE PRELITA

V ODPUŠČENJE GREHOV. — TO DELAJTE V MOJ SPOMIN.

Skrivnost vere! — Tvojo smrt oznanjam, Gospod — in tvoje vstajenje slavimo — dokler ne prideš v slavi.

Zato obhajamo, Gospod, spomin zveličavnega trpljenja tvojega Sina — njegovega čudovitega vstajenja in vnebohoda — pa tudi pričakujemo

njegovega drugega prihoda. — V zahvalo ti darujemo to živo in sveto daritev.

Ozri se na to daritev svoje Cerkve — in glej v njej Jagnje — ki ti je bilo darovano v spravo. — Napolni nas s Svetim Duhom — da bomo eno telo in en duh v Kristusu — ko se hranimo z njegovim telesom in njegovo krvjo.

On naj nas spopolni za večno službo tebi — da bomo mogli prejeti dedičino s tvojimi izvoljenimi — najprej s preblaženo Devico, božjo Materjo Marijo — s svetimi apostoli in slavnimi mučenci — in vsemi svetniki. — Zaupamo, da nas oni vedno podpirajo pri tebi s svojo pripravljenostjo.

Ta spravna daritev naj bo, prosimo, Gospod, — vsemu svetu v mir in zveličanje. — Utrjuj svojo Cerkev v veri in ljubezni na njeni zameljski poti. — Varuj svojega služabnika našega papeža... — našega škofa . . . — ves škofovski zbor in vse duhovnike — in vse svoje pridobljeno ljudstvo. — Poslušaj prošnje te družine, ki je zbrana pred teboj. — Privedi, dobri Oče, k sebi vse svoje razkropljene otroke.

Sprejmi dobrotno v svoje kraljestvo — naše rajne brate in sestre — in vse, k iso se v tvoji milosti ločili od tega sveta. — Upamo, da bomo z njimi tudi mi večno uživali tvojo slavo — po našem Gospodu Kristusu — po katerem deliš svetu vse dobrine.

Po Kristusu — s Kristusom in v Kristusu — tebi, vsemogučnemu Bogu Očetu — v občestvu Svetega Duha — vsa čast in slava — na vse veke vekov. — AMEN!

O NAPREDKU V MERRYLANDSU

P. Valerijan

V VESELOVEM JE BILO zadnjo nedeljo v avgustu veselo. Čeprav je dež strašil, se je zbralokrog 200 rojakov. Mešani pevski zbor je pomagal k večjemu duhovnemu razpoloženju s celo vrstnovih pesmi. Nekaj od teh prav za praznik vnebovzetja Marijinega. Opaziti je bilo tudi lepo število obhajil.

Po cerkveni pobožnosti smo se zbrali v prostorijah naše bodoče cerkve na vogalu Merrylands & Warwick Rds. Marsikdo se je čudil, ko je prvič videl notranjščino naše bodoče cerkve, njeni prostornosti. Od zunaj dela videz, da je zelo majhna. — Tisti, ki stevideli stavbo pred nekaj tedni, ste opazili razliko: cerkev je zunaj sveže pobarvana, tudi pločevina na strehi. To so storili franciškanski bogoslovci iz Campbelltowna. Tako so porabili dobršen del počitnic. Zato se jim iskreno zahvaljujem.

Tudi sestrsko hišo si je vsakdo lahko znotraj ogledal. Počasi, pa gotovo napredujemo. Napre-

dek je odvisen od dobre volje in prostega časa rojakov.

V zadnjem mesecu je prišlo 29 darov v skupnem znesku \$174. Tem in onim, ki so pomagali pri obnovitvi sestrskih hiš, ali pa darovali gradbeni material ali pohištvo: ISKREN BOG PLAČAJ! Zoper bo za vse dobrotnike sv. maša, sestre v Melbournu bodo opravile uro molitve pred Najsvetejšim.

Seveda naj nas dosedanji uspehi ne zazibajo v brezskrbnost ali pa h križem rok držanje. Darovi meseca so hitro splahneli. Saj so stroški za barve, gradbeni material in še polno drobnarij.

Misliti bo treba na ureditev oltarja z odrom in ozadjem. Oltar in tabernakelj že imamo, tudi preprogo; treba pa bo še oskrbeti oder, na katerem bo oltar stal, zaveso za ozadje, podstavek za tabernakelj, stojala za svečnike in vase, štiri lestence. Kdor je priravljen kaj v ta namen prispetati, naj mi sporoči. Kar hitro bo prišel čas, ko bomo začeli s službami božjimi — predvidevam, da bo to na novo leto 1970. Do takrat je pa treba tudi notranjščino cerkve pobarvati.

NEW SOUTH WALES

Concord. — Rojak mi je pravil. Na neki slovenski zabavi je videl simpatično mlado žensko, ki je ni poznal. Zdela se mu je precej samotna, stala je tam kot bi na nekaj čakala. Pristopil je in se ji predstavil: Jaz sem ta in ta, kdo ste vi, če smem vedeti? Nasmejala se je in rekla: Dober dan, gospod, my name is . . . O, je rekel rojak, saj bi lahko vse besede po slovensko izrekli. Še bolj se je smejala in rekla po angleško: Sem Avstralka, mož me je samo nekaj slovenskih besed naučil. Rojak je bil presenečen in v zadregi ni vedel, kako bi izpeljal pogovor. Pa je rekel: Dober učitelj je vaš mož in vi ste dobra učenka. One tri besede ste krasno izgovorili. Koliko jih pa še znate? Še se je smejala in začela: Dobro jutro, lep dan, srečno pot, Bog blagoslovi, oprosti, oprostite . . . O, je rekel rojak, take besede so pa za vas že kar odveč. Mi Slovenci jih težko izgovarjam, namesto njih rabimo komolce . . . To pa ne verjamem, je protestirala Avstralka, moj mož je Slovenec, pa zelo pogosto reče: Oprosti, ženka, jaz pa odgovarjam: Oprosti, dragec! — Ste ga gotovo vi tako naučili, v dobro šolo je prišel. Hotela je nekaj reči, pa prav takrat je prišel njen mož, ki ga je rojak tudi prvič videl. Rekel je ženi Sorry, draga, did you have to wait too long? Ona je rekla po angleško: Tu imaš rojaka, ki pravi, da to bo pozdravil s komolcem. Meni pa očita, da sem te brez potrebe navadila reči sorry in oprosti . . . — Smejali so se, si segli v roke in se potem izvrstno skupaj zabavali. — Tako je pravil rojak. Jaz, Pepe Metulj, sem pa rekel rojaku: Pa se mi res skoraj zdi, da se beseda "oprosti" veliko manj sliši med Slovenci kot med Avstralci njihov "sorry". Rojak je malo pomis�il, potem pa prav počasi prikimal. — **Pepe Metulj.**

Glebe. — Vrnil sem se s potovanja po Holandiji in Jugoslaviji. Zdaj se zopet oglašam. V zadevi reševanja uganke o Esavu sem dobil v MISLIH slabo spričevalo — če se še kdo spominja. Nič za to, privoščim Kostevčevemu fantu, da je dobil nagrado. Če hoče on ali kdo drug rešiti tu poslano uganko, bo tudi dobil knjigo za nagrado, ampak samo tisti, ki se bo prvi oglasil. Ko boste

reševali, morate svoje možgane napeti po angleško. Uganka je taka: YY UR YY UR IC UR YY 4 M. — Dosti uspeha želi reševalcem — **Leopold Veliček.**

Paddington. — Hudo me je pretreslo sporočilo po telefonu, da je tako nanagloma bila pretrgana nit življenja rojaku Francu Potepanu iz Bass Hilla. Bil je med tistimi, ki so nadavno prej pleskali sobe v bodoči sestrski hiši v Merrylandu. Bil je zelo prijeten mlad mož, pripravljen za nadaljnjo pomoč. Doma je bil v Mali Bukovici, v Avstraliji je bival devet let. Pred štirimi leti se je poročil z Ivanko Černetovo. Pred letom sta si omislila lastno streho v Bass Hillu. V domovini ima še žive starše, dva brata in dve sestri. S temi in z bridko prizadeto vdovo žaluje za očkom triletni sinček Geoffrey. Prav tako mi vsi, ki smo rajnika poznali in radi imeli. Naj počiva v božjem miru! — **P. Valerijan.**

WESTERN AUSTRALIA

Alexandra Bridge: — Ravno sem se spomnil na tisto, kar mi je nekoč pripovedoval bivši ujetnik na Ruskem v prvi svetovni vojni. Morda bo kdo z zanimanjem bral, zato pišem ta dopis. Oni je trdil, da je sam videl, o čemer je govoril. V stepi so bili na paši konji, oziroma konjske družine. Ko jim je nos povedal, da se bližajo volkov, je postal žrebec kakor divji. Griva mu je narasla, bliskovito je nagnal žrebeta v gručo, kobile pa okoli v krog tako, da so imele glave obrnjene v žrebeta. Gorje kobilam in tudi žrebetom, če niso hitro ubogale. Neusmiljeno je takim delil žrebec brce s kopitom ali pa jim obgrizel kožo z ostrimi zobmi. Sam je stopil v red zadnji. Ko so se volkov priблиžali, so jih sprejeli s strašnimi udarci zadnjih kopit. Tako se je konjska čreda branila pred volkovimi in navadno tudi odnesla zmago. Ranjeni volkovji so jo morali popihat, od koder so prišli, marsikateri je pa tudi obležal na bojišču. Vemo, da ima žival od Stvarnika dan naravnii nagon za zdrav čut, kdaj in kako se je treba braniti. Tudi to je en dokaz več za smotrnost v božjem stvarstvu. Če ne tudi zgled, da je mož postavljen za glavo ženi in družini. — **Ivan Štrucelj.**

BUSHMAN NA POTEPU

Mt. Isa, Qld.

MORDA JE NASLOV malo preskoren z ozirom na to, da se tudi Mt. Isa imenuje City. Ker pa sem že po svoji naravi skromno bitje, naj ta naslov kar ostane. Nadavno sem bil tako korajzen, da sem si po devetih letih drznil napraviti korak v civilizacijo. Prvi izstop iz železnega ptiča mi je bil v Brisbanu. Tam so me znanci in prijatelji primereno oblekli. Niti na klobuk niso pozabili, dasi nisem imel kaj takega na glavi že osemajst let. Ker pa mi ni bilo do tega, da bi skrival svojo bujno frizuro, sem ga poklonil pozneje Sydneju za čiščenje parketov. Toda ko sem se v Brisbanu pred odhodom dobro ogledal v zrcalu, sem ugotovil, da brez skrbi stopim tudi med Sydneyčane.

V Sydneyu sem najprej nameril korak v uredništvo MISLI. Po nekajminutnem klepetu z urednikom je prišlo med nama do dvoboja in sicer to pot na šahovski deski. Njegove figure so tako različne, da se na tako soldatesko nisem nič kaj spoznal. Različni gumbi in celo kos krede so dopolnjevali razredčeno leseno vojsko. Partijo mi je urednik poklonil, pač ne zato, ke sem jo zaslужil, ampak kot poklon tako odličnemu gostu, ki je nepričakovano prikolovratil v civilizacijo. Po zaključenem dvoboju mi je razkazal lepi Point Piper in vse druge "pointse", ki se od tam vidijo. Vredno je bilo imeti oči odprte.

Ko sem preizkusil umske sposobnosti na šahovnici, sem se namenil raziskati tudi fizične. Seveda sem moral za to k zdravniku. Pri dr. Colju je bila

procedura drugačna in zame dokaj porazna. Ugotovil je na meni ali v meni kar tri bolezni. Pa me je dobri mož prestrasil le v toliko, da sem mu zatajil četrto bolezen, ki sem jo imel skrito za srajco. Se mi pa tudi zdi, da zdravniška veda nima ne zdravil ne moči do take bolezni, zato sem jo previdno zamolčal. Čemu bi človeka spravljal v zadreg?

Po cerkvah ne napravljam rad drenja, toda ko sem šel v Sydneyu s prijateljem k slovenski službi božji in videl, da ljudje dajejo nekaj v nekak krožnik, se nisem takoj znašel. Pa se mi je zgodilo, da sem bil tako radozaren, da bi ne mogel domov, če me ne bi prijatelj odpeljal s svojim avtom. Brez njegove velikodušne ponudbe bi moral hoditi peš. Ko boste imeli Sydneyčani svojo cerkev plačano, ne pozabite zapisati, kako krepko sem vam jo jaz podprt.

Iz vsega tega vidite, dragi znanci, neznanci in prijatelji širom po queenslandski in sydneyški civilizaciji, da sem svoje postopake počitnice še kar dobro prestal. Razen da sem prevrnil nekje košarico s pomarančami, zares nisem napravil niti enega škandala. Samega sebe kličem za pričo, da je res.

Končno se moram lepo zahvaliti vsem rojakom, ki sem prišel z njimi v stik, za vso prijazznost in naklonjenost. Oprostite mi nadlegovanje, saj imam namen priti zopet šele čez deset let. Posebna zahvala vodičem po sydneyški džungli, saj brez tega varstva bi se gotovo nekje izgubil. Paše za oploščenje naj poprosim tiste, ki sem jim obljudil obisk, nazadnje sem jih pa moral pustiti na cedilu. Lep pozdrav in na svidenje čez . . . no, saj sem že povedal — Mirko Brenčič.

DVOJE PRIČEVANJ O DEMOKRATIČNOSTI SLOVENCEV

Stanko Andrejašič je zapisal v MISLIH (avgust 1969 stran 258): "Kak dialog bi bilo treba začeti, da se ljudje vsaj počasi malo navadijo na to in razumejo, da imajo tudi oni besedo in da celo lahko odločajo. Kajti demokracija (ki je bila Slovencem vedno španska vas), prihaja celo v Cerkev".

Pavle Verbic je zapisal v SLOVENSKI DRŽAVI (junij 1969 stran 3): "Vendor pa moramo dati prednost . . . slovenski državni osvoboditvi. Slovenci bomo namreč znali, zaradi naše demo-

kratske tradicije od ustoličenja slovenskih vojvod naprej, v slovenski državi kmalu uveljaviti resnični demokratski red."

Nekdo, ki je obojebral, se je popraskal za ušesi in ni vedel, komu bi dal prav. Končno se je spomnil, da je nekje v evangeliju pisano: Naposled sta nastopili dve priči in rekli . . . Toda niju pričevanje se ni strinjalo.

Tej ugotovitvi je prikimal in se nehal praskati za ušesi. Zaželet si je pa, da bi mu bilo dano dočakati med pričama — dialog . . .

MODROVANJE PRIMORCA O ŠPORTU

("Katoliški glas" v Gorici)

ŽE ZDAVNAJ SE JE ZAČELO: šport je star kakor zemlja, čeprav so bile olimpijske igre, kot pravijo, prvi izraz človekoga veselja in skrbi za nego lastnega telesa, za delo z vedno prenovljениmi močmi. Nič ni novega na svetu in vse se ponavlja danes: ob novih navadah, novih pravilih mora biti šport vedno nekaj plemenitega, izraz človekove poštene notranjosti in mirnega tekmovanja.

Znano je tudi, da ljudje kaj radi preidejo od prvotno plemenitega do oblik, ki so manj poštene. Ves rimski imperij se je ogreval ob starem pregovoru "mens sana in corpore sano"; pa so hodili Rimljani v množicah občudovat gladiatorje, ki so se pobijali med seboj, gledati cirkuske igre, dirke konjskih vpreg; ko so odhajali s teh zabavišč, so se jim tresli podbradki in mastni obložki pod obilnimi togami ter so ugotavliali, da so še zdrav in čvrst narod.

Namesto starih mišičastih borcev danes nastopajo poklicni športniki: njihova lepo izoblikovana telesa in dovršena igra sta najboljša vaba za ljudske množice, šport je postal njihov poklic, ne razvedrilo, in za svoj vsakdanji kruh se razkazujejo in čakajo na ploskanje, še bolj pa na denar množic. Poleg njih pa se debelijo in bogatijo še njihovi "managerji" in knjigovodje. Pa pravimo, da smo še vedno zdrav in čvrst narod . . .

Kaj še! Nekoč je bilo za fanta poniževalno, če je bil debel. Danes pa je lepa oblina na trebuhu (ne prevelika!) — pravi vzor moškosti!

Mladina se v šolskih letih bežno sreča s športom, ne prejme pa prave športne vzgoje, kajti ne vzljubi takih športov, ki oblikujejo telo in duha, kot so odbojka, atletika, planinstvo — (sicer vsak šport to naredi, ampak tem se je treba posvetiti bolj resno, če se hoče uspeti).

Vsi navadno pričnejo z nogometom ali čim podobnim, za kar zadostujejo hitre noge pa trda glava, da se žoga za silo obvlada, kajti v tej igri vabi blesk imen slavnih nogometarjev, pa tudi dearni zasluzek.

Zakaj mladina izbere prav to pot? Verjetno zato, ker ji v primernih letih nihče ne pokaže prave poti do športa; mladina je najprej potrebna samo igre, nato se mora igranje postopoma urediti, da postane spretnost; to potem mlad fant vzljubi. Do osnovnih pojmov nogometa pride takoj vsakdo; pri odbojki pa je treba za to dosti več truda: potrebno je odporno, vztrajno in gibč-

no telo, prav tako je potrebna izredna zbranost in igra z razumom: taka igra pripravi človeka tudi na katerokoli drugo urejeno in pošteno delo.

Škoda, da naši športni vzgojitelji premalo gledajo na oblikovanje osebnosti ob športu; temu je kriva nezadostna prizadevnost, pa tudi nepripravljenost in zastareli načini učenja.

Že pri mladih se pozna pomanjkanje prave športne vzgoje — vrtoglavlo drvijo tja, kjer se jim zdi, da bodo z lahkoto uspeli, kot recimo v nogometu. Ne vedo, da so najboljši nogometari to postali, ker so se ubadali s številnimi in neprestanimi vajami ter so bili silno prizadevnici, kajti nogomet prinese srečo le najbolj zmožnim. Ti fantje prepozno spoznajo, da so jo zavozili: drugega športa se težko naučijo, zlasti še, če je zahtevnejši od prejšnjega.

Starejšim atletom pa se pozna nepopolna vzgoja. Ne znajo se z veseljem vživeti v katerikoli šport, čutijo ga kot breme. Po prvih uspehih, ki jih je vsak doživel z velikim navdušenjem, bi morali gledati, da svojo igro vedno bolj izpopolnijo: za to pa je potrebna vestna priprava in vedno novo notranje doživljjanje pri vsaki tekmi. Naši atleti pa na to kaj radi pozabijo; po nekaterih porazih, zasluzenih zaradi te brezbrinosti, jim pa sploh mine navdušenje in se pogovarjajo samo o prejšnjih glorijsah; medtem ko bi morali porazi vedno bolj krepiti voljo po novih zmagah.

Morda ste že razumeli, da merijo besede na moštvo Olympije, ki tekmuje v odbojkarski "D" ligi; izgubilo se je v meigli neodločenosti in negotovosti, v katero so ga spravili številni zadnji porazi, in ne zna več najti prave poti, še manj pa zagona.

Kakor mora je leglo na vse, da je že vse izgubljeno in v odločilnem trenutku kar odpovejo moči. Ni šment, da se ne bi mogli dvigniti ob blešku prejšnjih zmag, da bi se ne zavedali svoje moči. To niso fraze kakega našega kapetana ali trenerja, marveč mnenje mnogih izkušenih gledalcev iz drugih moštev. Sedaj torej glejmo, da častno dokončamo prvenstvo. Prihodnje leto moramo začeti z novimi močmi in pravo vztrajnostjo, da bomo iz plemenitega športa dobivali moči za vse ostalo kulturno delovanje v naših organizacijah.

Peter Špančapan

Misli, September, 1969

TURISTIČNA AGENCIJA "PUTNIK"

72 Smith Street, Collingwood, VIC. 3066 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

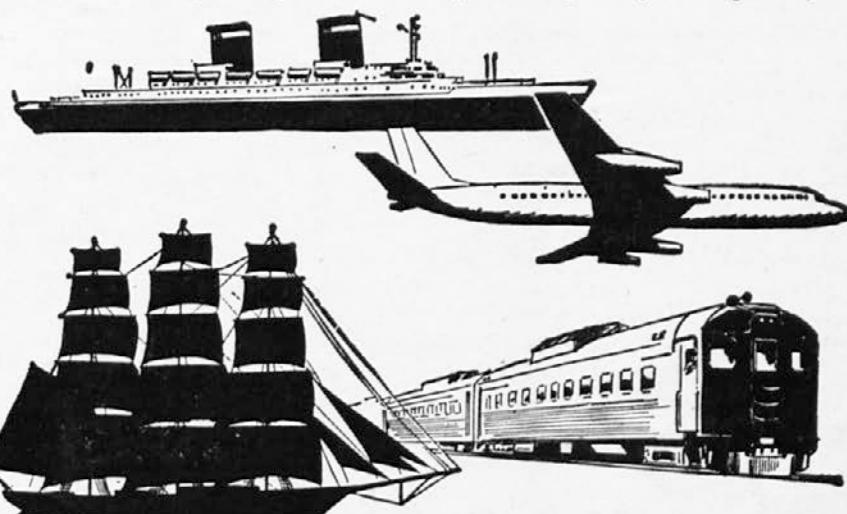
Priporočite nas svojim priateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odperto imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Mrs. N. N. Nakova,
Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

TELEFON: 419-1584, 419-2163
PO urah: 41-5978 in 44-6733

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno nove poročne obleke.

Odperto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

Lastnik: P. NIKOLICH

NARODNA PRIPOVEDKA O JAKOBU KOVACU

Poslal Ivan Štrucelj

Slikal Evgen Brajdot

IX.

Krogla se je res nekje udrla in napravila ogromno luknjo v podzemlje. Naši trije junaki so stali ob njej in se menili, kdo naj se vanjo spusti. Naposled pade odločitev na Jakoba, ki naj seveda svojo železno palico vzame s seboj. Naredili so dolge močne vrvi in po njih se je Jakob spustil navzdol. Domenili so se bili: ko bo hotel nazaj, naj vrvi krepko potrese.

Prišel je Jakob globoko dol v velikansko votlino in se sprehodil po njej. Bilo je temno, da je le počasi privadil oko na tako temo. Prišel je do močnih zapahov, ki se niso dali odpreti. Kakor prava železna vrata so bili. Jakob poskuša, niso se

vdala. Zakriči in kliče, naj kdo pride in mu jih pomaga odpreti. Nihče se mu ne odzove ne od zunaj ne od znotraj. Tedaj pogradi železno palico in udriha po vratih. Podajo se in Jakob stopi v še večjo votlino. Zasliši slaboten glas iz ženskega grla:

"Kdo si, ki si se držnil priti v to podzemlje, last mojega očeta graščaka?"

"Prišel sem rečit tebe, zakleta grofična!"

"Že mnogo jih je prišlo, vsi so izgubili glave. Moj oče je zmaj. Če njega ubiješ, rešena bom. Grad bo tvoj, jaz bom tvoja nevesta. Vsak čas pride zmaj in boj je neizogiben. Požrl te bo, če ti ne premagaš. Imaš orožje s seboj? Potrebna ti je ostra bridka sablja."

"Nimam sablje, imampatežko žezno palico. A kako naj se bijem v tej grozni temi, ničesar ne vidim."

"To naj te nič ne skrbi, videl boš, še preveč. Iz sedmih glav zmajevih in sedmih žrel bo švigal ogenj, da bo svetlo kot dan. Že prihaja, slišim ga, lahko ti tudi. Skrij se nekoliko, da te takoj ne opazi."

Jakob se je za silo skril in tiho čakal strašnega zmaja.

NADALJNJI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 3: Janez Kern, Benjamin Bratovič, Karl Bokan, Alojz Jereb, Tomaž Možina;

§ 2: Anton Šajn, Marjan Potočnik, Anton Špiclin, Lucijan Kos, Jože Marinč, Angela Dodič, Danilo Marinič;

§ 1: Ivanka Žabkar, Jože Frank, Ivan Devetak, Vlado Hartman, Velimir Potnik.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — § 5: Neimenovan, Lojze P. — Vsota je narasla na § 82. Odpoljemo, kadar bo stotak skupaj. Priporočamo!

SLOMŠKOV SKLAD. — Trije neimenovani po § 2. — Vsota je narasla na § 26. Odpoljemo, kadar bo pol stotaka. Priporočamo.

Vsme darovalcem iskren: Bog povrni!

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL
RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.
ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PRIMBEE AUTO SMASH

Lastnika

SLAVKO IN MILENA VAVPOTIČ

Priporočata se rojakom v Wollongongu
in okolici za popravila avtomobilskih karo-
serij.

Vsa popravila solidna in po zmernih cenah
Vozila so lahko zavarovana ali nezavarovana

2 Shellharbour Rd., Primbee, N.S.W.

TEL.: 42 — 784

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIŽEK

"GRANVILLE
SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo
Tel.: 632-4433 — 632-0349

Suzi je hodila v prvi razred. Doma je pokala mami, kako zna napisati črke A O I M. Mama ni bila zadovoljna. Rekla je: Slabo pišeš. Bolje poglej, kako napiše črke učiteljica na tablo. — Suzi se je odrezala: Učiteljica lahko zna bolje, ko že tako dolgo hodi v prvi razred. Jaz sem pa šele začela hoditi.

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

POZOR!

POZOR!

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VIKTOR STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

JULIJSKA KRIŽANKA REŠENA.

Vodoravno: 1 Peter — 6 Kan — 7 por — 9
rog — 10 jug — 12 ar — 14 ml — 16 in — 18
ob — 19 jok — 21 Una — 22 so k — 24 ena —
25 torta — 27 ara — 29 Krelj — 30 alt.

Navpično: 1 Pag — 2 en — 4 ep — 5 roj —
6 kor — 8 rum — 9 radij — 11 globi — 17 nos —
18 ona — 20 kot — 21 Una — 23 ko — 24 et —
26 Krelj — 27 ara — 28 alt.

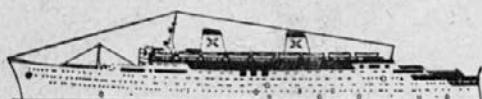
Rešitve poslali:

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
BELGRAD — AVSTRALIJA \$ 822.70

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
ZAGREB — AVSTRALIJA \$ 836.60

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vogal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney
Tel: 26-1134

★ Urejuje rezervacije za potovanje po morju in zraku

★ Nudi možnost dolgoročnega odplačevanja na nizek depozit

★ Izpoljuje obrazce za sklepanje zakona, razne prošnje in tako dalje.

★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas lahko obišče in vam pomaga v raznih problemih.

OBRAČA TE SE NA NAS!

Očka je zabijal žebelj in se udaril v roko. Lizał si je prst, ki ga je zelo bolel. Sinček, ki še ne hodil v šolo, je vzel kladivo v obe roki in zabijal. Rekel je očku: Vidiš, jaz pa ne bom mahnil po prstu.

Lahko oskrbimo vse formalnosti

in potovanje za vaše družine in sorodstvo.

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE
(vključno železnica iz Ljubljane)

\$ 471.75

Z letalom: LUBLJANA —
AVSTRALIJA \$ 608.80